

Aylık
İşçi Gazetesi
Haziran - 2017
Sayı: 24
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Sermayeye Teşvik İşçiye Yasak!

Türk devleti Olağanüstü Hali hile ve zorbalıkla yasalaştırdı. Böylece devletin kendi çıkardığı yasalara bağlı kalma yükümlülüğü de ortadan kalkmış oldu. Artık

devletin uyması gereken bir anayasa ve yasa yoktur. Anayasa ve yasa, devletin ve burjuvazinin pratik ihtiyaçları ve uygulamalarıdır.

devamı 2. sayfada

Siyasal Kriz ve İşçi Hareketi

Kapitalizmin dünya krizi derinleşerek sürüyor. Bugüne kadar sürdürülen krize müdahale yöntemleri, banka ve tekellerin kurtarılması, karşılıksız para basımı, ucuz faizli krediler, devlet olanaklarının tahsisi, kısa vadede belirli etkiler gösterse de, beklenen sonucu vermedi. Tersine kriz süregelenleşti ve siyasal bir krize evrildi.

Bir süreden beri kapitalist dünyada yeni bir eğilim öne çıkıyor; ekonomik alanda gümrük duvarları örülüyor; faizler yükseltiliyor, sıkı para politikaları sonu gelmeyen karşılıksız para basımının yerini alıyor. Krizin başında büyütülen ve onlarca trilyon dolara ulaşan emisyon hacmi kademeli olarak daraltılıyor; büyük devletler, özellikle ABD gümrük duvarlarını yükseltirken, önceden imzaladığı ticaret anlaşmalarını, çıkarlarına uygun düşmediği gerekçesiyle, askıya alıyor. Doksanlı yıllarda kutsanan “serbest” rekabetin yerini ticaret savaşları alıyor. Bir zamanlar ucuz hammadde ve işgücüne akın eden büyük tekeller, şimdi teşvik ve ucuz işgücü garantisi ile ülkelerine dönmeye çağrılıyor. Aşıldığı ileri sürülen sınırlar, göçmen sorunu bahane edilerek dünyanın hemen her yerinde tel örgü ve beton duvarlarla yeniden örülüyor. Bu yöntemlerle burjuvalar, sömürünün aşırı uluslararasılaştığı bir dönemde kendi egemenlik alanlarını takip etmeye çalışıyor.

Bu sürecin öteki yüzünde ekonomik savaşın dünya paylaşım savaşı ile birleşmesi yer alıyor. Bugüne

devamı 3. sayfada

İşçi Sınıfına Yeni Bir Saldırı Kıdem Tazminatı Fonu

İşçi sınıfı; uzunca bir dönemden beri sermayenin ağır ideolojik, ekonomik ve siyasi saldırısı altındadır. Sadece siyasi olarak değil, ekonomik olarak da silahsızlandırılmıştır.

devamı 2. sayfada

“Bir Türküdür Direniş”

3 aydır açlık grevi direnişini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça tutuklandı!

devamı 3. sayfada

1.sayfadan devam

...İşçiye Yasak

Devletin bu yönelimi, onun içinde debelendiği ekonomik siyasal krizden ve bu krizin barındırdığı potansiyel tehditten bağımsız değildir. Burjuvazi uzun yıllardan sonra ilk kez yeniden yönetemez duruma düşmüştür ve bu krizi baskı ve terörü tek yasa haline getirerek aşmaya çalışmaktadır.

Krizin ekonomiyi tahrip edici gücü büyüdükçe ve sermayenin ihtiyaç duyduğu dış finansman olanakları daraldıkça, devlet bir yandan sermayeyi yeni teşviklerle; bedelsiz arazi, fonların sermayeye faizsiz tahsisi, sosyal sigorta katkılarının devletçe üstlenilmesi, vergi affı, vergi iadesi vb. desteklerken, diğer yandan hemen her yıl tekrarlanan bu tür teşviklerin bedelini artan vergiler, harçlar vb. ile işçi ve emekçiler ödüyor. Bu yöntemlerle sermayenin düşen karlılığı yükseltilirken işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları her yıl giderek daha da kötüleşiyor, ücretler reel olarak düşüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, 8 saatlik yasal iş günü fiili olarak 9-10 saat olarak uygulanıyor. İşçi sınıfının savaşıarak kazandığı bütün haklar budanıyor, işçiler işten atılma tehdidiyle bu uygulamalara boyun eğdiriliyor.

Sermaye, devlet, işçi sınıfına saldırıda yasa ve sınırı tanımıyor. Bir çok hakkını gasp ettiği gibi şimdi de işçi sınıfının mücadele ederek kazandığı grev hakkını elinden alınmaya çalışılıyor. Paşabahçe Cam işçilerinin toplu sözleşmeden doğan grev hakkı devletin güvenliği gerekçe gösterilerek fiilen elinden alındı. Bu ülkede devletin güvenlik gerekçesiyle grevleri ertelemesi ilk kez olmuyor. Ancak Bakanlar Kurulu'nun aldığı bu karar sadece Paşabahçe işçisine yönelik bir grev yasağı değildir. 2017 yılı, özellikle metal sektöründe toplu sözleşmelerin yenileneceği bir yıldır. Grev yasağı kararının bu toplu sözleşmeler hesaba katılarak alındığından kuşku yoktur.

Burjuvazinin yasal zeminde kalarak hareket etmediği bugünkü koşullarda işçi sınıfı yasal zeminde kalarak hiçbir hakkını koruyamayacağı gibi, mücadelesini de bu zeminde kalarak yürütemez. İşçi sınıfı burjuvazinin fiili yasağına tıpkı Kavel grevinde ve 2015 metal eylemlerinde olduğu gibi fiili durumla karşılık vermek durumundadır.

Devletin grev hakkını bir güvenlik tehdidi olarak görmesi, burjuvazinin gücünün değil güçsüzlüğünün belirtisidir. Devletin grev yasağına sığınması işçi sınıfının gücünün nerede olduğunu da ortaya koymaktadır. İşçi sınıfı bu yasağı boyun eğmesi durumunda güçsüzlüğü daha da katmerleşecek, sömürülmesi ve ezilmesinin koşulları daha da pekişecektir.

İşçi sınıfı mevcut dağınıklığının ve örgütsüzlüğünün üstesinden ancak grev silahını kullanarak, dayanışmasını güçlendirerek gelebilir. Siyasette işçi sınıfı aleyhine olan mevcut dengeyi değiştirecek olan budur. Komünistlerin görevi bu noktaya kilitlenmek, bütün faaliyetlerinde bu noktayı dikkate alarak hareket etmektir.

1.sayfadan devam

Kıdem Tazminatı Fonu

Sendikalar, devletle ve işverenlerle girdikleri girift ve kirli ilişkilerden dolayı önce sınıf mücadelesinden, ardından da işçi sınıfından koptular. Böylece sınıf, burjuvazinin her türlü saldırısına açık hale geldi; saldırılar altında sınıf dayanışması ve sınıf refleksinden uzaklaştı. rekabet, pasifizm, itaatkârlık, bireycilik ve tarikatçılık işçi sınıfı içinde güçlü bir yer edindi. Örgütsüzlük; burjuva milliyetçiliğinin ve şovenist ideolojinin sınıf içinde kökleşmesini daha da kolaylaştırdı. Bu süre içinde işsizlik ve “esnek çalışma” işçileri birbirine düşürmenin, onlara boyun eğdirmenin etkin bir silahı olarak kullanıldı, kullanılıyor.

Yine de burjuvazi, “işçi sınıfını sermayenin nesnel bir gücü haline getirmek için” saldırılarına ara vermeden devam ediyor. Çünkü o, işçi sınıfının sınıf olarak davrandığında neler yapabileceğini iyi biliyor. Burjuvazi; işçi sınıfının bugünkü geriliğini, dağınıklığını, güçsüzlüğünü değil, harekete geçtiğinde altüst edici gizil gücünü veri olarak alıyor ve bu gizil gücü harekete geçirecek mekanizmanın -yani krizin- işbaşında olduğundan hareket ediyor.

Ayrıca burjuvazi; Kürt ulusal hareketinin siyasallaşmasını en üst düzeye çıkardığı ve devleti zorladığı bir ortamda, işçi sınıfının, emekçilerin bilinç ve örgütlülükleriyle sürece dahil olmasının, kendi güçsüzlüğü demek olduğunu ve sonunu getireceğini kavıyor. Kıdem tazminatı fonu tam da bu ortamda, yani işçi sınıfının saldırıya açık olduğu bir anda, burjuvazinin, işçi sınıfına karşı bir savaş ilânıdır.

Kıdem tazminatı fonu, burjuvazinin ve onun dümen suyundaki sendikacıların vaaz ettikleri gibi işçi sınıfına yönelik salt bir ekonomik saldırı değildir. elbette ki bu yeni düzenlemeyle işçilerin ekonomik haklarının bir kısmı daha gasp ediliyor. Öngörülen düzenleme işverene sadece daha az prim ödeme kolaylığı getirmekle kalmıyor, aynı zamanda işçinin kıdem tazminatına fiili olarak ulaşmasını da zorlaştırıyor, hatta imkânsız-

laştırıyor. Devlet hem işvereni işçiye tazminat ödemekten kurtarıyor, hem de işsizlik sigortası fonunda olduğu gibi, istediği şekilde kullanacağı bir fona sahip oluyor.

Eski uygulamada işveren tarafından işçiye belirli koşullar altında (işten ayrılma, atılma ve emeklilik) ödenmesi öngörülen ancak çoğu durumda ödenmeyen kıdem tazminatı aslında işçinin işverene her yıl açtığı faizsiz bir kredi gibidir. Öyle ki, sonuçta işçiye ödenen, işçinin işverene açtığı bu kredinin faizinden bile azdır. O halde işverenler, işçinin kendilerine açtığı bu faizsiz krediden kurtulmak için neden bu kadar hevesliler? Birinci neden, ekonomiktir; işveren fona daha az katkıda bulunacaktır. Ayrıca bu uygulamayla esnek çalıştırma, daha da kolaylaşacaktır. İkinci ve en önemli neden politiktir; işveren işçiyi işten attığında ona tazminat ödeme zorunluluğundan kurtulacaktır. Böylece işçileri sendikal ve siyasal nedenlerle, hiçbir tazminat ödeme sorunu olmadan topluca işten çıkartabilecektir.

Özetle; kıdem tazminatı fonu yasallaştığında, işçi sınıfının sendikal ve politik ör-

gütlenme çabalarına vurulan yeni bir darbe olacaktır. Artık sendikal ve politik nedenlerle işçilerin topluca işten çıkarılmasının önünde yasal ve caydırıcı hiç bir engel kalmayacaktır.

İşçi sınıfı bunun farkında olsa da, olmasa da “kıdem tazminatı fonu” işçi sınıfına karşı burjuvazinin tek taraflı bir savaş ilânıdır. elbette saldırı bununla sınırlı kalmayacaktır. esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırılması, bu saldırının bir parçasıdır. Amaç, zaten ideolojik olarak büyük ölçüde teslim alınmış olan işçi sınıfının bu konumunu fırsat bilerek, sermayenin nesnel bir bileşeni düzeyine getirmektir. Bu, aynı zamanda burjuvaziye krizi hafifletmek olanağını da sağlayacaktır.

Durum bu kadar açıkken, bu saldırının siyasal boyutunu işçi sınıfından gizlemek, sınıfa yapılabilecek en büyük ihanettir.

1.sayfadan devam

“Bir türküdür direniş”

Nuriye Gülmen 9 Kasım 2016’da KHK ile işten çıkarılmasının ardından Ankara Yüksel Caddesi’nde “KEYFİ VE HUKUKSUZ BİR ŞEKİLDE AÇIĞA ALINDIM. İŞİMİ İSTİYORUM!” diyerek bir eylem başlatmıştı.

Direnişin ilk günlerinde defalarca gözaltına alınan fakat erteğinde eylemini sürdürme iradesini gösteren Nuriye Gülmen ve yine KHK ile işinden atılan öğretmen Semih Özakça eylemlerini 11 Mart’ta süresiz, dönüşümsüz açlık grevine çevirdi. Hemen o günlerde polisin saldırıları yoğunlaştı ancak gözaltında tutulmaya aldırmaksızın açlık grevlerini sürdürdüler.

Şimdiyse, tutuklanmış durumdadılar. Onların ardından Ankara’da türkü söylemek ve geceleri ateş yakmak yasaklandı.

Diğer yandan da doktorlar tarafından eylemden vazgeçmeleri yönünde telkinler aldılar. Kalıcı hasarlardan, sendromlardan, hastalıklardan bahsediliyor. İki direnişçi de ondan fazla kilo kaybı yaşadı. Ne var ki, açlık grevi tıbbi bir mesele değildir, siyasal bir eylemdir. Nuriye ve Semih’in kelimeleriyle:

“Hasta değil direnişçiyiz, yasta değil direnişteyiz!”

Bu anlamda, onları yolundan hastalıklar, sendromlar döndüremez. Eylemin nihayetine de ancak bu eylemciler karar verir. Nuriye ve Semih bu iradeyi göstererek, ucunda ölüm de olsa, talepleri kabul edilene kadar eylemi sürdüreceklerini beyan ettiler. Açlığa ve zayıflayan bedenlerine rağmen her gün kararlılıkla alanı bırakmadan direnen bu güzel yürekli iki insanın inancı, güçlü duruşları ve gülen yüzleri; devlet baskısının ya da sağlık sorunlarının onları yıkamayacağını göstergesidir. Onlar bedenleri tükeniyor diye direnişlerini ne sağlıkçıların ne hukukçuların ne de milletvekillerinin ricasıyla bitirir. Zafer öyle ya da böyle onların olacaktır!

Bir diğer eylemci ise Derişim’de, Kemal Gün. DHKC’li oğlunun katledilmesi sonucu oğlunun cenazesine ya da en azından kemiklerine ulaşmak isteyen Kemal Gün, bu talebi reddedilince

ce açlık grevine başladı. Kemal Gün 70 yaşında. Evet, 70 yaşında bir açlık grevi direnişçisi o! “Sonunda hayatımı dahi kaybetsem bırakıp gitmeyeceğim. Bir parça kemiğini dahi alsam gelirim. Ben iradem ve gururumla dururum. Sonumuz dahi olsa bırakmayacağız.” diyor. Yani onu da ne yaşı ne görme kaybı yaşaması yolundan döndüremez. Kemal Gün ancak 3 aylık direnişinin sonunda oğlunun cenazesini alıp defnedebildi

Dört aydır, durmaksızın, büyük bir azimle gece gündüz direnen, eylem sergileyen bu insanlar ne sendikalarca ne sivil toplum örgütlerince hak ettikleri alakayı gördüler. Ancak tek başına da olsa zafer böyle kazanılıyor.

Öte yandan, kamuoyunu çokça meşgul eden “açlık grevi doğru bir eylem tarzı mıdır?” gibi sorular sormak, eylemlerin niteliğini tartışmak anlamsızdır. Bedel ödemek bizim tarihimizde her zaman var oldu. Açlık grevi ise ölümü değil yaşamı kutsar. Bu direnişçiler hukuksuzca işten atılmalarına ve haksızlığa boyun eğerek yaşamak istemiyorlar, ama onurlarıyla dimdik yaşamak istiyorlar. Ortada bir gerçek var: bu insanlar devletin haksızlığına, saldırısına, şiddetine karşı canlarını ortaya koyarak bir direniş sergiliyorlar. Ucunda ölüm de olsa geri adım atmayacaklar bu hak ve ekmek kavgalarından. Bu irade devlette yok biliyoruz. Bu yüzden bu onur ancak yaşamı savunanlarıdır, kavgasından dönmeyenlerindir, bedel ödemekten korkmayanlarıdır.

Yani yaşanan bir trajedi değil, onurdur. Devletin, Ankara’nın göbeğinde iki insanın ölümüne seyirci kalacak olması da devletin insan canına karşı gösterdiği tutumdur. Acun Karadağ’ın sözleriyle: “Yüksel Caddesinde devlet büyük bir cinayet işlemeye hazırlanıyor.”

Devlet yine alçakça öldüren, direnişçiler de onurlu bir yaşamı sürdürenlerdir.

Selam olsun ayakları üzerinde ölümüne diz çekmeden yaşamaya tercih edenlere!

kadar Afrika, Ortadoğu ve Asya’da yürütülen paylaşım savaşı kapitalist dünyanın merkezlerine, Avrupa’ya doğru kayıyor. Komünist Hareket dört yıl önce Avrupa’da Sovyetler Birliği’nin çöküşünün ardından gerçekleşen paylaşımın, yeni bir paylaşımın tohumlarını ekerek gerçekleştirdiğini vurgulamıştı. Şimdi bu tohumlar yeşeriyor. Bu alanda Ukrayna tek değil. Kosova, Arnavutluk, Makedonya ve Sırbistan Bosna, İspanya vb. sınır sorunları nedeniyle birbirinin açığını kolluyor. 2016’da gerçekleşen Brexit’in AB’den basitçe bir ayrılma olmadığı, bu ayrılığının altında İngiltere’nin emperyalist politikalarının yattığı şimdi çok daha net olarak görülüyor.

Askeri alandaki gelişmeler, dünyanın ilan edilmemiş bir paylaşım savaşından ilan edilmiş bir savaşa doğru yol aldığını gösteriyor. Rusya’yı kuşatmak için Avrupa’da gerçekleştirdiği genişleme, NATO’yu güçlendirmekten ziyade hantallaştırıyor, varlığını tartışmalı hale getiriyor. Emperyalist devletler Paylaşım Savaşı hazırlıklarını artan bir biçimde sürdürüyor; hem kendilerini hem de olası bağlaşıklarını silahlandırıyor ABD Başkanı Trump, NATO’da daha fazla yükümlülük üstlenmeyeceğini açıklarken, Ortadoğu’da ittifakları üzerinden silahlanma yarışını büyütüyor. İngiltere kendi emperyalist çıkarları için Brexit’i AB’nin dağılmasının bir aracı olarak kullanırken, Almanya Avrupa’nın 1990 sonrası bölüşümünden elde ettiği payı korumak ve yeni alanlara sıçramak için kendine yeni üs alanları arıyor. AB içinde İngiltere yanlısı tutum takınan ülkeleri, örneğin Polonya’yı hizaya getirmek ile yetinmiyor, ordusunu bir AB ordusu haline getirmek için çaba sarf ediyor. Çek Cumhuriyeti ve Romanya’nın en savaşçı birliklerinin Alman ordusu ile entegrasyonu ve yeniden donatılması Almanya’nın bu alandaki çabalarının boyutunu ortaya koyuyor.

Kapitalist dünyada hüküm süren ticaret ve paylaşım savaşı, siyasal alanda koyu bir gericilikle at başı gidiyor. Parlamenter hükümet etme biçimlerinin yerini yürütücü biçimler, oligarşik diktatörlükler alıyor. Milliyetçilik, şovenizm, göçmen düşmanlığı bu hedeflere ulaşmada bir araç olarak kullanılıyor. IŞİD’in yaptığı her bombardımandan sonra devletler, yasalarını bu sürece uygun olarak değiştiriyor. Kapitalist dünyada ekonomi, siyaset ve askeri alandaki bu süreç emperyalist devletlerden istikrarsızlığın daha güçlü olduğu ülkelere doğru koyulaşarak sürüyor.

Türkiye hem bölgesel sorunları hem de iç sorunları –kriz, Kürt sorunu vb.- ile kapitalist dünyadaki bu koyu gerici eğilimin hızla yol

aldığı ülkelerin başında geliyor.

Türkiye pay almak umuduyla, büyük bir iştahla yer aldığı Ortadoğu’daki emperyalist müdahaleden umduğunu bulamadı. Bütün hamleleri ABD ve Rusya’nın karşı hamleleriyle boşa çıktı. Bu süre boyunca Türk devleti izlediği politika, başvurduğu provokasyonlarla ABD, AB ve Rusya arasında bir pinpon topu gibi gidip geldi. Suriye müdahalesinde yer alırken, hedeflerinden biri de Kürt hareketini tasfiye etmektir, ama tam tersi bir durumla karşılaştı. Kürt ulusal mücadelesi güçlenmesini sürdürdü; Rojava’da dikkate alınan bir güç haline geldi. Bu durum, Türk devletinin politikasının Kürt ulusal mücadelesine kilitlenmesi sonucunu doğurdu. İçerde Kürt yerleşim birimlerinin yerle bir edilmesi olarak sürdürdüğü imha saldırılarını, Şengal ve Rojava’ya yönelik bombardımanlar izledi. Rojava kantonlarının birleşmesini önlemek için Cerablus ve Bab’ı işgal etti. Daha ileri gitmesine izinverilmeyince işgal harekâtını durdurmak zorunda kaldı. Şimdi de İdlib’de sıkışan muhaliflerden Kürtlere karşı mücadele edecek bir ordu kurma peşinde.

İzlediği politikayla uluslararası alanda prestiji iyice sarsılan Erdoğan, alternatifsiz olduğunu kanıtlayarak manevra kabiliyetini korumaya çalışıyor. Referandumdan “Evet” çıkarmayı, Erdoğan için bir ölüm kalım sorununa dönüştüren bu durumdur. Ancak Erdoğan devletin bütün olanaklarını kullanarak baskı ve hileyle referandumdan “Evet”i çıkarmış olsa da, bugün dünden daha güçsüzdür. Kürt hareketinin büyümesini önleyememiştir; ekonomik ve siyasal kriz derinleşiyor. Türkiye’nin sermaye ihtiyacını dışarıdan karşılama olanakları daralmıştır. Üstelik Kürt sorununa ek olarak işçi sınıfından yükselebilecek bir hareketle yüz yüzedir. Kıdem tazminatının ortadan kaldırılması ve yaklaşan metal toplu sözleşme dönemi, yönetemez duruma gelen iktidarı daha da zorlayacaktır.

İşçi hareketi, kıdem tazminatı saldırısı ve metal sektöründeki toplu sözleşmelerle yeni bir döneme giriyor. Bu dönem baskının ve olanakların artışıyla belirlenecektir. Olanakların nasıl şekilleneceği, daha çok işçi hareketine bağlı olacaktır. Evet burjuva devlet, bütün köşe başlarını tutmuştur, işçi sınıfının güçleri dağıktır, ama işçi sınıfı çaresiz değildir. Fiili hareketiyle, içine sokulduğu cendereyi kırabilir, yeni bir mücadele dönemini açabilir ve toplumsal hareketin önderliğini yeniden ele alabilir.

“Yaşasın Halkların Kardeşliği” Sloganı Üzerine

B. Xebatkar

Türkiye solunda oldukça yaygın kullanılan bir slogan olarak “ Yaşasın halkların kardeşliği” sloganı; bilerek ya da bilmeyerek hiç fark etmez, halklar arasındaki eşitsizliğin üzerini örtmekte, eşitsizliği görmezden gelmektedir. Eşit olmayan halklar kardeş olabilir mi? Eşitsizlik sorunu devam ederken, ulusal haklar kazanılmamışken, Türk halkı faşizmle zehirlenmeye, Kürdün baskı görmesi karşısında kendi devletini desteklemeye devam ederken; Türk halkı ile Kürt halkı hangi zeminde kardeş olacak? Üstelik kendisine diyalektik materyalist diyen Marksistlerin bu sloganı kullanması idealizmdir. Bu sloganın soyut bir slogan olduğunu, halklar arası kardeşlikten önce eşitliğin savunulması gerektiğini fark etmemeleri içler acısı bir durumdur.

Ulusal eşitsizliğin ve ulusal ezilmenin sürdüğü bir koşulda atılması gereken slogan “Yaşasın halkların eşitliği” olmalıdır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını ilkesel düzeyde kavramış olan bir

Marksist; “kardeşlik” söyleminin somut bir eşitsizliği görmezden gelmeye vardığını, acil olanın kardeşlik değil eşitlik olduğunu, önceliğin kardeşliğe değil eşitliğe verildiğini bilir. Ancak Türkiye solu yine bildiğini okuyor, yine

misak-ı millinin sınırlarına, egemen ulus olmanın verdiği ayrıcalıklı duvara çarpıyor. İslamcıların İslam kardeşliği, devletin Kürt kardeşi olmak ile “Halkların kardeşliği” meselesi ortak bir noktada; ezilen ulusun ayrılma hakkını, eşit olma hakkını görmemekte, tanımamakta kesişiyor. Oysa Komünistler ayrılma hakkının savunucusu olması gerekirken, mev-

cut statükoyu koruyan slogan geliştiriyor. Siyasette niyet değil, pratik ve teorik konum geçerlidir. Ne niyetle bu sloganı dile getirdiğinizin bir önemi yok; vardığınız nokta ezme-ezilme ilişkisini değiştirmiyorsa anlamsızdır.

“Yaşasın halkların eşitliği” sloganı Marksizm’in temel ilkesi olan UKKTH’ye uygun bir slogandır, somut bir taleptir. Oysa “Yaşasın halkların kardeşliği” soyuttur, eşitsizlik şartlarında mümkün olmayacak bir şeyi sloganlaştırmaktır ve üstelik ezilen ulusun hiçbir talebini, ayrılma hakkını içermediği için egemen ulus “kardeşliği”ni, egemen ulusun geçmi-

şiyle hesaplaşmasının üzerini kapatarak ayrıcalıklarını beslediği için nesnel olarak sosyal şovenizme prim veren bir slogandır.

Ulusal meselenin olduğu bir coğrafyada egemen ulus komünistleri; devlet tarafından bolca yapılan “kardeşlik” edebiyatından kendini kurtarmalı, eğer UKKTH’yi savunuyorsa o halde “kardeşliği” değil eşitliği açık yüreklilikle ve UKKTH’nin de Marksistlere yüklediği sorumluluklar gereği Kürt halkın ayrılmasını, ayrı bir devlete sahip olabileceğini savunmalı, egemen devletle ve Türk işçi sınıfını zehirleyen şovenizmle savaşmalıdır. Lenin; Ukrayna, Gürcistan vb. meselelerde “Yaşasın halkların kardeşliği” dememiştir, yüz yıllık Çarlık baskısına, Rus Şovenizmine ve ezilen ulusların ayrılma hakkına odaklanmıştır. Haliyle alanlarda Lenin resimleri taşıyanlar, kendilerine Leninist diyenler tekrar tekrar UKKTH meselesine eğilip kendi konumunu, attığı sloganı sorgulamalıdır.

Seçim Mizanseni

Mustafa Özkan

Tarihte bir çok örneği vardır elbette. Ama yakın zamanlara baktığımızda seçimlerin nasıl bir mizansen olduğunu daha iyi anlarız.. % 10 seçim barajı olan bir ülkede partilere gerek var mıdır sizce? Parti dediğin önce kendini algılatır, ondan sonra yönetmeye talip olur denmez mi? Peki kendini algılatacak bir parti nasıl o barajları geçecek? Diyelim ki HDP örneğinde olduğu gibi geçti, yaşama şansı verilir mi? Verilir diyorsak, diyecek bir şey yok.7 Haziran seçimlerindeki rezaleti bir kişinin yaptığını sanıyorsak demek ki hayal aleminde yaşıyoruz. Ne oldu? Olmadı yeniden dediler. Neymiş,hükümet kurulamıyormuş. Peki o sırada seçimi kazananların bir parçası bile nafiye görüşmeleri bırakıp,

sokağa inseydi, nafiye görüşmelere itiraz etseydi, düşünün o zaman olacakları. Ama bırakmazlar, bıraktırmazlar. Peki 2002 ‘de ne oldu da kimsenin hayal bile edemediği birileri seçildi? Gökten vahiy mi geldi? Önceki yönetenleri paçavraya çevirip,- yeni bir seçenek nasıl sağlandı? Çünkü yeni seçenek alttakilerin içinden olmalıydı da biraz daha zaman kazanılsın. Yukardan buyurganlıklardan ziyade, aşağıdan birilerinin buyurganlık seviyesine çıkarılması gerekiyordu. Sonuç itibarıyla bu referandum oylamasında da açıktan kaybetme seçeneği olmayan bir mizansen uygulandı. Bu mizansen sözde meşruluk kazandırma operasyonuydu. İsteseler meclisten gerçek çoğunlukla çıkaramazlar mıydı bu kötü belgeyi? Ama çıkarmadılar. Çıkarmadılar demiyorum, çıkarmadılar. İsteseler

her an üç beş “çapulcu” olmayan birilerini bulurlardı. Hem de bu kadar fazla masrafa girmeden. Tarihimizde bunun örnekleri var.

Öyleyse kendimizi hayır çıkarsın diye niye yırtık? İşte bu kazanıp da, kazanamama durumlarını dosta düşmana ayan beyan göstermek için. Seçimlerin seçeneği olmadığını göstermek için. Ne yalnızca seçimle demokrasi, ne de burjuva iktidarlarında demokratik seçim olamayacağı görülsün diye. Eğer her şeyin satın alındığı bir sistem varsa, orada demokrasi olmaz..Siz varın kızın oyunu makarnaya sattı diye insanlara. Makarnayı görenler, görmeyenlerin halinden anlamaz. Toplumun yüzde yüzü açlıktan ekmek çalanı aşağılık hırsız ilan ediyorsa, makarnaya bir oy vermek ne ki. İşin bu yanlarına girersek makarnacılar mahcup oluruz.

Kısacası, sınıfların olduğu yerde herkes için demokrasi ol-

maz.Demokrasi yoksa zaten demokratik seçim de olmaz. Biz fazla taktık bu seçim işlerine. Bizi de uydurdular hazır olan imama. Bu sayede hazır olmayan imamı unuttuk sanırım. Çünkü devrimciler siyasal alanın her yerinde olur ama o alanların badirelerini de bilir.Çünkü devrimcilerin tek seçeneği seçim değil, DEVRİM’dir. Diğer işler değerlidir ama o yola hizmet ederse. Yoksa kıytırık bir seçim için bu kadar sızlanmanın anlamı yok bence. Tek adam diktatörlüğü olacakmış, varsın olsun. Biz ne diktatörlükler gördük...!... Yeter ki ayakta durabilelim her koşulda. Sanal yenilgileri de fazla abartmayalım. Takmaya lım kafamıza bu seçim işlerini bu kadar. ”YETER Kİ KARAR-MASIN SOL MEMENİN ALTINDAKİ CEVAHİR”

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

Kapalı Alanlarda Çalışmada Sağlık ve Güvenlik-I

Türkan Metin

Kiş mevsiminin sona erip baharın gelmesiyle birlikte çalışma ortamında da bakım ve değişiklikler gündeme gelmektedir. Özellikle son yıllarda birçok sınıf kardeşimizin yaşamını yitirmesiyle karşı karşıya kaldığımız, kapalı alanlarda yaşanan iş cinayetleri bize kapalı alanlarda çalışma koşullarımızı gözden geçirmeyi ve önümüzdeki süreçte gündeme gelecek benzer koşullu işler esnasında kapitalist sınıfın almadığı güvenliğini kendimiz almaya yönelmeyi gerektirmektedir.

Öncelikle kapalı yerlerden neleri kastettiğimizi belirleyelim. Kapalı yer kavramı biz çalışanlar için taşıdığı riskler nedeniyle dikkatle değerlendirilmesi gereken bir kavramdır. Sürekli çalışmanın olmadığı, giriş ve çıkışında sıkıntıların olduğu, içerdeki, insan sağlığına zararlı hava konsantrasyonunu dışarı atmaya yetecek kapasitede bir havalandırma sistemi bulunmayan ve/veya oksijen konsantrasyonunun yetersiz olduğu veya olabileceği, tüm çalışma yerleri ve alanları veya ekipmanlar kapalı yerdir. Tahıl siloları içerisinde yapılan bakım çalışmaları. Akaryakıt tankları içerisinde yapılan tadilat çalışmaları, Atık arıtma tesislerinin depolarında yapılan her türlü çalışmalar, içerisine lağım akıntıları bulunan depolar, mahzenler, açık çukurlar, sığınaklar, kuyular, soğuk depolar, tüneller, gemi ambarları vb alanlar kapalı yerlerdir.

Kapalı alandaki çalışmalarda karşımıza yapılan işten kaynaklanan risklere ek olarak darlık ve sıkıntılı çalışma ile birlikte öncelikle tehlikeli hava çıkar. Kapalı yerlerde bulunan tehlikeli havayı dört grup altında toplayabiliriz.

1. Pis hava, 2. Zehirli hava, 3. Patlayıcı hava, 4. Tozlu hava,

Kapalı ortamlarda tehlikeli atmosferin/havanın her biri kendi durumuna ve konsantrasyon miktarına göre ayrı ayrı incelemeyi gerektirecek kadar ayrıntılı olmakla birlikte;

Pis hava; % 19'dan daha az oksijen ihtiva eden havaya verdi-

ğimiz isimdir. Bu tip hava karışımı bulunan yerlerdeki çalışmalar sırasında kısa zamanda yorgunluk belirtileri hissetmeye başlarız. Pis havalı yerlerde çalışmak bizi hızlı etkiler ve tehlikelere açık hale getirir.

Zehirli hava; Karbondioksit (CO₂), Metan (CH₄) - Etan(-C₂H₆) -Propan (C₃H₈), Bütan (C₄H₁₀), Hidrojen (H₂) - Azot(N₂) gibi basit boğucu gazlar ve Karbonmonoksit (CO) Hidrojensülfür(H₂S)- Hidrojensiyaniür (HCN) gibi kimyasal boğucu gazlarının etkileyici miktarda olduğu yerlerdir.

Patlayıcı hava; Karbonmonoksit (CO), Metan (CH₄) - Etan(-C₂H₆) - Propan (C₃H₈), Bütan (C₄H₁₀), Hidrojen (H₂) değişik konsantrasyonlar yakıcı maddelerle karşılaştıklarında patlayabilen gazlardır. Örneğin Karbonmonoksit (CO)'in hava ile %13 karışımından sonra patlama riski taşıyan bir gazdır; %30 konsantrasyona geldiği zaman en tehlikeli patlama riski oluşmaktadır.

Tozlu hava; özellikle bu alanlarda yapılan çalışmalar sırasında ortaya çıkabilecek ve solunması neticesinde toksik, veya konsantrasyonuna göre patlama riski taşıyan tozların kirlettiği havadır.

Bu tanımların ışığında baktığımız zaman kapalı alanlar, sıradan çalışma ortamı olmayan, giriş çıkışı sıkıntılı, dar, oksijence yetersiz ortamlar veya Patlayıcı ortamlar veya Zehirli ortamlar veya tozlu ortamlardır.

Kapalı alanlara giriş koşulları kontrol edilmeden tek başımıza kontrol edilme olanaklarını sağlamadan giriş yapılmamalıdır,

Kapalı ortamlar tehlikeler içerdiği için kapalı alan çalışma izni olmadan girilmemelidir. Kapalı alanlarda yapılacak çalışma için gerekli izinlerinden sonra birinci adım olarak içeriye girmeden önce ortamın durumu kontrol edilmeli, gerekiyorsa gerekli ölçümler yapılmalı ve buna uygun donanım, uygun koruyucu ekipmanlar belirlenmelidir. Uygun koruyucu ekipman ya da uygun donanım gerektiği durumlarda bunlar olmadan ortama kesinlikle girilmemelidir.

Kapalı alanlardaki çalışmalarda göz önünde bulundurmamız gereken potansiyel tehlikeler:

Kapalı alanlarda çalışma koşullarının tamamını düşünerek genel olarak tehlikeleri göz önüne aldığımızda karşımıza gelen tehlikeler sadece atmosferden hava koşullarından kaynaklanan riskler değildir. Bu ortamlarda çalıştığımızda karşımıza çıkan tehlikeleri incelersek

çaları, düz olmayan ıslak veya kaygan zeminler bu tehlikelerin başlıcalarıdır. Bu koşulların her biri bu alanda çalışmalarımızda bize ciddi tehlikeler yaratacak olgulardır. Özellikle yüksek tansiyon hastası olan arkadaşlarımızın yüksek sıcaklık ve yüksek nemli yerlerde çalışmaları, çalıştırılmaya zorlanmaları ölümcül riskler taşımaktadır.

Korozif tehlikeler: Kapalı alanlar çok çeşitli koşulları içinde barındıran alanlar olduğundan bu alanlarda bulunan/kullanılan asit, solvent ve temizlik malzemesi gibi korozif kimyasallar, ya da kimyasal madde buharları derimizi, mukozayı veya gözlerimizi tahriş etmesi, solunum sistemimize sindirim sistemimize ciddi ve kalıcı zarar vermesi nedeniyle birçok tehlikeleri içinde barındırır. Bu alanlarda kullanılan kimyasallar kısa ve uzun erimli meslek hastalığı riski de yaratacaktır.

Biyolojik tehlikeler: Kapalı alanlar kendi içerisinde yüksek sıcaklıklar, düşük sıcaklıklar ve nem içerdiği için bu alanlar birçok bakterinin oluşmasına olanak sağlayan alanlardır. Özellikle bu alanlarda oluşan küf ve spor gibi solunum sistemini tahriş edebilen biyolojik maddelerin, atık iyileştirme ve arıtma işlemlerinde karşılaşılan bakteri ve virüslerin, kuş ve hayvan dışkılarının ve artıklarının sağlığını ciddi ve kalıcı zarar vermesi söz konusudur. Özellikle belli zamanlarda bazı artıklar hastalık riskini büyütmektedir.

Çalışma anındaki tehlikeler: Kapalı alanlar genellikle dar ve kısıtlı alanlar olduğu için bu alanlarda yapılan işler daha fazla tehlike içermektedir. Bu alanlarda yapılan kaynak, kumlama, basınçlı su ile yıkama ve temizleme, kaplama, boyama gibi işlerin yapılması ile elektrikli aletlerin bu alanda kullanımı daha tehlikeli olmaktadır.

Diğer tehlikeler: Kapalı alanlardaki dar görüş alanı, yetersiz aydınlatma, emniyetsiz basamaklar, kemirgenler, sürüngeçerler gibi durumlar bu alanlar içindeki diğer tehlikelerdir... **Devam edecek**

Nâzım Hikmet'ten Kamuran Ali Bedirhan'a

Nâzım Hikmet'in Kürt ulusuna ilişkin duygu ve düşüncelerini dile getiren mektubunu yazıp gönderdiği kişi, kadim dostu Kamuran Ali Bedirhan (Kamuran Eli Bedirhan)'dır. Kamuran Bedirhan'ı (1) tanıtmak için söylenecek şeylerin en kısası şu olabilir: Kürt ulusunun yetiştirdiği en ünlü yurtsever aydınlardan biri; Kürt Dili grameri ve edebiyatının, Kürdoloji'nin temellerini atan seçkin dilbilimci. Ve konumuza ilişkin en önemli ayrıntı ise, şair Nazım Hikmet ile aralarındaki İstanbul'da başlayan, Paris'te devam eden ve Nazım'ın ölüm tarihi olan 1963'e kadar süren yakın dostluk.

tup, 1983 yılında Enstitü'nün yayın organı olan "Hevi" dergisinde orijinali ile birlikte yayınlanmıştır. Daha sonra mektubu Türkiye'de yayımlayan Mehmet Bayrak, soruşturmayla uğramıştır.

Nazım'ın hiçbir yorum gerektirmeyen 1961 tarihli bu mektubu, şöyle:

"Kökleri yüzyılların derinliklerine dalan, tarihiyle, kültürüyle, Kürt milletinin önemli bir çoğunluğu Anadolu'nun bir parçasında yaşar. Anadolu'nun öbür parçalarında yaşayan Türk milletini Kürt milleti kardeşi sayar. Her iki millet, bütün imparatorluklar gibi, halkların zindanı olan Osmanlı

başlaması dönemidir. Bu inkarla, bu uzlaşmanın aynı dönemde baş göstermesi sadece bir rastlaşma değildir.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'ni Orta ve Yakın Doğu'da emperyalizmin kalelerinden biri haline getiren Türk politikacıları, Kürt milletinin milli varlığını inkarda ısrar ediyor ve Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde öteki azınlıklarına tanıdığı hakları bile Kürt milletine tanımıyor. Türk ve Kürt halklarının Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırları içinde dış ve iç politikada aynı emellere hasret çekmeleri bugünkü Türk idarecilerini korkutuyor. Her iki

tiyarlığa, insanca yaşamaya varmak için derebeylerine, kara kuvvetlerine, şehir ve köy ağalarına, gericilere, ırkçılara, milletlerin varlıklarını ve haklarını inkar edenlere, halkların birbirine düşürüp sırtlarından rahatça geçişenlere, emperyalistlerin uşaklarına karşı yürüttükleri yeni milli kurtuluş savaşının zaferi Kürt ve Türk halklarının elbirliğiyle kazanılır.

Ancak böyle bir elbirliğiyle kardeş iki millet hürriyete, milli ve insan haklarına kavuşabilir."

Nazım Hikmet Ran, 1961"

Kürt Özgürlük hareketinin ulaştığı bugünkü boyutlar ortamında, mektuptaki düşünceler yetersiz ve sınırlı gibi görülebilir. Ancak yazıldığı o tarihler düşünüldüğünde Kürt halkının ulusal varlığının, dilinin ve haklarının tümünden inkâr edildiği, inkâra karşı çıkanların ise kökten imha edildiği bir dönemde bunlara karşı tavır almış olması, ayrıca ilkesel olarak özgür ve eşit haklara vurgu yapılmış olması oldukça önemlidir.

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" diyen enternasyonalist komünist Nazım'ı 54. Ölüm yıldönümünde kavgası, hasreti ve sevdasıyla, saygıyla anıyoruz.

(1) 1885'te İstanbul'da doğdu. Bedirhan Bey'in torunu Emin Bedirhan'ın oğludur. İstanbul'da hukuk okuduktan sonra hukuk doktorasını Almanya'da aldı. Hukuk dışında özellikle dilbilime, Kürt dili ve edebiyatına yöneldi. 1930'dan sonra Şam'da Kürt destanları ve şiiri üzerine incelemeler yaptı. Kürt Destanı Meme Alan üzerine yaptığı inceleme Hawar dergisinde yayımlandı. Daha sonra Beyrut'a geçti ve orada Roja Nu dergisini çıkardı.

1948'de Paris'te Kürt Araştırmalar Derneği'ni kurdu. 1950'de Sorbon Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak Ortadoğu dillerini okuttu. Kamuran Eli Bedirhan, 6 Aralık 1978'de Paris'te öldü.

Yaşamaya varmak için derebeylerine,
kara kuvvetlere, şehir ve köy ağa-
larına, gericilere, ırkçılara, millet-
lerin varlıklarını ve haklarını inkar
edenlere, halkların birbirine düşürüp
rahatça geçişenlere, emperyalis-
tin uşaklarına karşı yürüttükleri
yeni milli kurtuluş savaşının zaferi Kürt ve Türk halk-
larının elbirliğiyle kazanılır.
Ancak böyle bir elbirliğiyle
kardeş iki millet hürriyete,
milli ve insan haklarına
kavuşabilir
Nazım Hikmet

Büyük bir komünist şairin, seçkin bir bilim adamı ve Kürt aydınına gönderdiği bu mektubun önemi, Nâzım'ın Kürt ulusu ve onun verdiği özgürlük mücadelesi hakkındaki duygu ve düşüncelerini içten bir anlatımla dile getiriyor olmasıdır.

Nâzım'ın Kamuran Bedirhan'a gönderdiği mektup, 1961 tarihli. Bedirhan mektubu açar ve okur. Kendi anlatımına göre gözleri yaşarır, mektubu arşivine yerleştirir. "Nazım, bu mektubunda Kürt sorununu tüm yakıcılığıyla, tarihsel ve kültürel boyutlarıyla birlikte ortaya koymakta, verdikleri kavgayı "can ve gönülden" desteklemektedir." (1)

Kamuran Bedirhan'ın zengin arşivi, ölümünden sonra Kürt Enstitüsü'ne bağışlanmış; arşiv belgeleri arasında yer alan mek-

İmparatorluğu'nda, Türk ve Kürt derebeylerinin, Osmanlı İmparatorluk idaresinin ağır zincirlerine vurulmuşlardır. Osmanlı İmparatorluğu yıkıldıktan sonra ise her iki millet emperyalizme karşı tek bir cephe kurup çarpışmışlardır.

Anadolu milli kurtuluş hareketi yalnız Türkler için değil, Kürtler için de tarihlerinin en şerefli sayfalarından biridir. O dövüş yıllarının sonradan Türk idarecilerince yasak edilen en unutulmaz türkülerinden biri, 'Vurun Kürt uşağı namus günüdür' diye başlar. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra, Türk idarecileri ve egemen çevreleri, Kürt hareketine tamamiyle vaat ettikleri millet ve insan haklarını tanımadı. Hatta işi Kürt milletinin millet olarak varlığını bile inkara kadar götürdü. Bu dönem, Türk idarecilerinin ve egemen sınıflarının emperyalizmle uzlaşmaya

millet kardeş milli kültürlerini, milli ekonomilerini geliştirmek, toprağa, tarım araçlarına, hürriyete, demokratik haklara kavuşmak istiyor.

Türk ve Kürt halkları Türkiye Cumhuriyeti'nin tarafsız bir politika gütmesini, emperyalizmin üssü olmaktan kurtulmasını özlüyor. Gerçek Türk yurtseverleri Kürt kardeşlerinin Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde milli haklarına kavuşmak için yaptığı kavgayı can ve gönülden nasıl destekliyorsa, gerçek Kürt yurtseverleri de Türk halkının demokrasi ve milli bağımsızlık için yaptığı kavgayı öylece destekliyor. Anadolu'da yaşayan Türklerle Kürtlerin arasına nifak sokmak isteyen gericici, sömürücü, karanlık kuvvetler, emperyalizmle el ele vererek halklarımızı daha kolay ezmek istiyorlar.

Kürt ve Türk halklarının bah-

Haziran ve Ulaş

Tahir O

Haziran süreci mayıs sonlarında zuhur ederken, yaygın olan bir söz vardı. Bu söz hem de Marks'ın çok sık yinelenen bir özdeyişiydi; "Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser"

Bu söz Haziran ayaklanması'nın yaşandığı günlerde neredeyse her duvara bir amentü gibi yazılmıştı ve altında da sürekli olarak "kestirmeyeceğiz" ibaresi de eklenmekteydi. Yine o günlerde Taksim'i tutan direnişçiler geri çekilmeye başladığında direnişi çeviren bir Beşiktaş taraftarı davulcu Vedat'ın eline geçirdiği bir iş makinesi ile çok donanımlı olduğu iddia edilen tomaları önüne katması önemli bir halka olmuştu. Bu dönemde sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütleri Haziran'da sokağa çıkıp çıkmamayı tartışırken, Çarşı taraftarları sol sosyalist örgütlere önemli bir ders vermiş oluyordı. Alanlara biriken onuç milyon civarındaki insan var olan sisteme kafa tutmaya çalışırken, bu kitleyi küçümseyerek ya da onlara dudak bükerek bakanlar, Gezi'yi bir sınıfsal dinamik olmaktan ziyade bir grup olarak tanımlıyorlardı. Ayrıca "aman barış sürecine zarar gelmesin", devrimci kalkışmanın zamanı değil, öncü parti yok, o yüzden oturalım oturduğumuz yerde" yaklaşımının gerçekçi bir

yaklaşım olduğu anlatılmaktaydı. Aslında gerçek olan sokaktaki kitlelerdi. Politika yapış tarzı ne olursa üretilen mazeretler oportünizmin ve konformizmin solu ne hale getirdiğini gösteren önemli bir argüman olarak tarihe geçecekti. Ülkedeki iddialı birçok sol sosyalist örgütlerin Haziran sürecinde tek yapabildikleri güvenli anlarda kitlelere bayrak sallamaktan ibaretti. Haziran sürecinde barikatın arkası belki de ülke tarihinin en özgür ve en meşru günlerini yaşarken, barikata karşı saldırıya geçildiğinde aynı direnç ne yazık ki gösterilemiyordu. Çarşı grubunun saf dışı bırakılması sonrası barikatın arkasını kollamak barikadı savunmak Ulaş gibi tavizsiz devrimcilere kalmıştı. Ulaş ne yapmıştı peki? Sözünü söylemiş ve arkasında durmuştu; sözünü pratiğe eyleme dökmüştü. Burada mesele anlı şanlı tarifler meselesi olmaktan ziyade sözün pratikte hayat bulması meselesidir. Lenin'in aktarmasıdır: Teorisi, Hayat ağacı yeşil, teori hayata geçtiğinde yeşillenir somutlanır gerçekleşir. Ancak bizim ülke sosyalistlerinin pek çoğu bu sözü teoriyi pratiğe geçirmek için değil, kendi teorilerinin pratikten ne kadar kopuk olduğunu somutlamak için kullanırlar. Bu nedenle sosyalist örgütler nezdinde hayata geçirilmesi gereken bir ilke değil sadece bir hiciv sözüdür. Bu ne-

denle sözünü kendi pratiğine taşıyan insan devrimcidir; sözünü önemsemek ve onu ilke edinmek gerekiyor. Ulaş bunu yapan insanların başında gelen devrimci bir önderdi. Tıpkı Denizler gibi, Mahirler gibi, İbrahimler gibi. Teorik politik hattının gereği neyse onu yapan devrimcilerden bir tanesi de Ulaş Bayraktaroğlu'dur. "Kendi gitmediği savaşa hiçbir yoldaşını göndermeyen", onlarla beraber risk alan, onların riskini paylaşan devimci bir önderlik ancak hafızalara kazınabilir. Bütün bir yetmişli yıllar, seksenli yıllar göz önüne getirildiğinde hafızalarda Denizler, Mahirler ve İbrahimler capcanlı dururken o dönemin oportünistlerini, o döne-

min konformistlerini hatırlayan neredeyse yok gibidir. Denizlerin anılarını canlı tutan, onların parkaları, kasketleri, Maltepe sigarası değildir. Onların anılarını canlı tutan sadece ve sadece sahici olmalarıdır. Lenin, Narodniklerin eleştirisini yaparken onların devrimciliğini değil onların teorizsizliğini eleştirmişti. Onların yolundan gidilmediğinde, başka bir yolu göstermiş ve kendisi o yolun adımlayıcısı olmuştur. Birçok sosyalist devrimci Ulaş'ın yolundan giderken birçokları da başka yollar izleyecek yada başka yollar bulacaktır. Ancak herkes şunu bilmelidir ki devrimci, söz ve eylemini beraberinde taşıyandır

Kaypakkaya'dan Bugüne Mücadele Sürüyor!

44 yıl önce işkence ile katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya Boğaziçi Üniversitesi'nde anıldı.

Etkinlikte okunan basın metni şu şekilde:

"Türkiye'nin geleceği çelikten yoğuruluyor; belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu asla unutmayacak!

68 kuşağının bugünlere kadar süregelen sarsılmaz direniş

ve mücadele geleneğinin "ser verip sır vermeyen" önderi İbrahim Kaypakkaya bundan 44 yıl önce 18 Mayıs 1973 tarihinde işkenceyle katledildi. Ancak onun da dediği gibi, çelik aldığı suyu unutmadı!

Paris Komünarlarından Ekim Devrimi'nin muzaffer devrimcilerine, 68'de kampüsleri 71'de sokakları sarsanlardan, bugünlere bütün bir mücadele geleneği aldığı suyu unutmadı.

Bugün, hayatın her alanını kısıkaca alan, çürümüşlüğü, yoksulluğu, savaşları ve ıstırapları ile köhne bir dünyada yaşıyoruz. Türkiye'de AKP, Suriye'de IŞİD, barbarlığın, tahakkümün, cinayetin ve sömürünün temsilcileri olarak varlıklarını koruyor.

Kan direncin türevidir. Direnç yoksa kimse ölmez sömürünün karşısında.

İşte bu bilinci bugünlere taşıyanları, Kaypakkaya'nın ve bir bütün olarak 71 devrimcilerinin, Mahirlerin ve Denizlerin bayrağını bugünlere taşıyanları, bir an olsun unutmaksızın mücadele ediyoruz.

68 devrimci kuşağı ve 71 Kopuşu düzenin çürümüşlüğüne karşı direnişin ve devrimci dayanışmanın simgesidir. Tıpkı o günlerde olduğu gibi direnmenin ve dayanışmanın çok önemli olduğu

bir dönem içerisindeyiz. AKP iktidarının baskı ve katliam politikalarına teslim olmayacağımızı ve direnişi büyüteceğimizi bir kez daha haykırıyoruz. Denizlerin Mahirlerin ve İbo'ların mücadelesine geleneğinin takipçileri olarak onlardan bize ulaşan kıvılcık bayrak yolumuzu aydınlatıyor.

Dün Diyarbakır zindanlarında, Kızıldere'de, darağaçlarında ölüme meydan okuyanların mirasını taşıyan IŞİD'e karşı savaşan Azizler, Paramazlar, Eylemler, Asiyeler ve Ulaşlar yolumuzu aydınlatıyor.

Selam olsun "ya barbarlık ya sosyalizm!" kısılcığında özgür ve eşit bir dünya için mücadele edenlere!"

Selam olsun kavgada dövüşerek ölenlere! Selam olsun bütün devrim şehitlerine!

Form Koruyucu Ambalaj Fabrikasında Grev

İzmir Torbalı Ayrancılar'da bulunan Form Koruyucu Ambalaj fabrikasında işçiler, 24 Mayıs itibariyle greve başladı. 2011

yılından beri Selülöz-İş Sendikasında örgütlü olan işçilerin, işverenle yaptıkları 3. dönem toplu iş sözleşmeleri görüşmelerinden

sonuç çıkmadı.

Greve fabrikada çalışan 43 işçinin tamamının katıldı. İşçiler fabrika bahçesinde yaptıkları toplantıda taleplerinin karşılanmaması durumunda grevi kararlılıkla sürdüreceklerini açıkladı.

Son olarak grevden bir gün önce işverenlerle görüştiklerini ancak bir ilerleme kat edemediklerini belirten Selülöz-İş Sendikası Genel Başkanı Ergin Alşan, "Fabrikada ortalama maaşlar 1500 lira. Biz 450'şer lira zam istiyoruz. İşverenler 175 liraya kadar çıktı. Ayrıca fazla mesaiye yüzde 60 ve-

riliyor. Yüzde yüz talebimiz var. İkramiye olarak da 120 gün talep ediyoruz" ancak işverenin taleplerine yanıt vermediğini ve greve çıktıklarını, ve fabrikada üretimi tamamen durdurduklarını söyledi.

Kristal İş üyesi Şişecam işçilerinin grevinin ertelenmesine de tepki gösteren Alşan şunları söyledi "Cam grevinin milli güvenlikle ne alakası var? Grev ertelemelerine karşıyız. İşçilerin haklarını aramalarındaki en son silah olan grev de ortadan kaldırılıyor. Bu durum kabul edilemez"

Cam Kırılmalı !

Şişecam fabrikalarında işçiler adına toplu sözleşme sürecini yürüten Kristal İş sendikasının, sürecin olumsuz sonuçlanması sonrası 24 Mayıs'taki grev kararı, Bakanlar Kurulu kararıyla "milli güvenliği bozucu" nitelikte bulunarak 60 gün süreyle ertelendi.

Sermayenin hükümetleri Şişecam işçilerinin 1970 ve 2014

yıllarındaki grev kararlarını da ertelemişlerdi. Bu yıllarda ertelenen grevlerin "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu" oluşu hükümetler tarafından gerekçe gösterilmişti. Gerekçelere bakarsak "genel sağlık" meselesi artık burjuva hükümetleri pek ilgilendirmiyor.

Öne sürülen " milli güvenlik" gerekçesi de birçok sendika ve sol çevre tarafından ti'ye alınır du-

rumda. Cam grevi, milli güvenliği nasıl bozar şeklinde. İşçiler ve emekçiler adına düşünen bu çevrelere şunu sormak gerekir: "Siz bahsi geçen" milli kavramında işçi sınıfı ve emekçileri nerede konumlandırıyorsunuz?

Şişecam faaliyet raporu verilerine göre grubun toplam üretimi 2002 yılında 1. 544 (bin ton)- 2012 yılında 3.683 (bin ton) şeklinde gerçekleşmiş. On yıllık

sürede, üretim yüzde 138.5 artmıştır.

Bu üretimin en çok tüketildiği sektörler otomotiv ve inşaat. Bu iki sektör bugün Türkiye burjuvazisinin ana damarlarını oluşturmaktadır. Camsız araba, camsız bina tabi ki sermayenin güvenliğini bozar. Bu anlamda burjuva hükümetlerin, cam işçilerinin grevine "milli" safsatasını ekleyerek engelleme çabası an-

laşılr bir durumdur. Anlaşılmaz olan, bazı sendikaların ve sol çevrelerin işçileri, milli'nin içinde görmeleridir. Kristal İş sendikası yaptığı ;

"Sendikamız görüşmelerin başından itibaren, işverenin özellikle idari maddelere yaptığı sal-

dırdan vazgeçmesi için çaba sarf etmektedir. Otocam Fabrikası'nı sözleşmeden ayırmaya çalışmak, kazanmış olduğumuz haklarımızı, idari maddeleri geriye götürmeye çalışmak sözleşmenin bugüne kadar imzalanamamasına sebep olmuştur." şeklindeki açıklama, Şişecam grubunun aşıl ten-

donunun otomotiv camı üretimi olduğunu göstermektedir.

Emperyalist burjuvazinin metal işçilerinin, özellikle Tofaş, Ford ve Renault fabrikalarındaki grevi sürecinde yaşadığı kaygıyı gördük. Şişecam işçisinin grev kararının ertelenmesine tepkiler,

farklı sektörlerden ve metal sektöründen işçilerin eylemleriyle ortaya konmakta. Cam işçisi, cam imalatında gösterdiği ince işçiliği, grevin örgütlenmesinde göstererek, özellikle otomotiv işçilerine yol açmalıdır.

AC Elektrik'te Grev

Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde bulunan AC Elektrik fabrikasında 5 aydır sürdürülen toplu sözleşmenin olumsuz sonuçlanması-

nın ardından, Türk Metal Sendikası'nda örgütlü 71 sendikalı işçi 16 Mayıs'ta greve çıktı. Gazetemiz yayına hazırlanırken devam eden grevde Cumhuriyet gazetesine açıklama yapan sendika yetkilileri, "İşveren İngiltere'deki merkezden haber beklendiğine dair bir bilgilendirme notu geçti. Onun dışında bir gelişme olmadı. İşçiler grevde kararlı, devam ettireceğiz, işçilerin haklarını alabilmesi ve insanca yaşayabilmesi için grevdeyiz" dedi. Sermayenin tüm baskılarına, sendikaların mevcut durumlarına ve sermayeyi koruyucu yasalara rağmen,

fabrikalarda grev eylemleri artıyor. İşçilerin olumsuz koşullarda ve açlık sınırı altında çalışmaya mahkum edilmeleri, toplu sözleşmelerde OHAL yasalarını da arkasına alan patron dayatmaları bir çok fabrikada grevle karşılık buluyor. Anlaşma sağlanarak bitirilen birçok grev sonunda, işçiler ekonomik olarak tam istediklerini alamazlar bile, yaşanan süreçlerin olumlu ya da olumsuz sonuçlanmasından bağımsız olarak, süren sınıf savaşımına önemli deneyimler aktaracaktır.

Samsun'da Açlık Grevlerine Destek Eylemi

Samsun Atakum ilçesi Adnan Menderes Bulvarı'nda 17 Mayıs günü Ankara Yüksel Caddesinde açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek için oturma eylemi yapmak isteyen devrimci gençlere polis müdahale etti. Polis izinsiz oturma yapılamayacağını vurgulayarak izin alınması gerektiğini söyledi. Böyle giderse nefes almak için de izin söz konusu olacağından kimsenin şüphesi olmasın. Eylemlerinden vazgeçmeyeceğini bildiren üçü kadın, on devriyi polis zor kullanarak gözaltına aldı. Sorgulamalarının ardından 18 Mayıs günü devrimciler serbest bırakıldı.

Ölümü engellemek yasak, öldürmek serbest bu ülkede. Bu ülkede asmayalım da besleyelim mi ? diyen katiller de vardı bir zaman. Tarih onları en kirli çöplüğüne gömdüğü gibi bu günküleri de gömer gün gelir. Ama erken veya geç olmasını bu devrimci kalkışmalar belirleyecektir. Örgütlü tüm kalkışmalar ise mutlaka başarılı olacaktır.

Salihli, Denizleri Andı

Salihli'de okuma gruplarının oluşturulması aşamasında gündeme alınan anma programında yapılan saygı duruşu ve açılış konuşmasında vurgulanan, 1960 lı yıllardaki Türk ve Kürt emekçilerinin birliğini Marksist Leninist bağlamda günümüzde geliştirmeliyiz şeklinde idi.

Denizler, İbrahim Kaypakkaya ve Terzi Fikri'nin yaptığı çalışmalar anlatıldı.Önümüzdeki günlerde 15-16 Haziran panelinin Salihli'de yapılması duyuruldu.

Deniz Orhan

Yaşamder 2. Kuruluş Yıldönümünü Kutladı

TURGUTLU İlçesi'nde 2 yıl önce kurulan Turgutlu Doğa, Kültür ve Yaşam Derneği, 2. kuruluş yıldönümünü çarşamba akşamı düzenlediği bir etkinlikte kutladı.

Dün gece saat 21.00'de başlayıp 22.30'da sona eren YAŞAMDER'in 2. kuruluş yıldönümü etkinliği Turgutlu Öğretmenevi Salonu'nda gerçekleştirildi

Kısa adıyla YAŞAMDER olarak faaliyetlerini sürdüren derneğin etkinliğine yoğun katılım olurken, gecede müzik dinletisi ve minik bir şiir dinletisi de yer aldı.

Sunuculuğunu Semih Çolak'ın yaptığı gecede etkinlik, İbrahim Acet ve saz ekibinin eşlik ettiği, emekli müzik öğretmeni Asuman

Kırgız'ın şefliğini yaptığı YAŞAMDER Müzik Korosu'nun sunduğu müzik dinletisi ile açılış yaptı. Etkinliklerini müzik, edebiyat, tarih ve çevre komisyonlarının çeşitli faaliyetleri ile sürdüren derneğin kuruluşundan bu yana gerçekleştirdiği etkinlikler, üyelere ve katılımcılara sunularak tanıtılırken, aynı zamanda slayt gösterisi ile de izletildi. "Önce insan" şiarıyla etkinliklerini sürdürdüğü açıklanan derneğin faaliyetlerinin toplumsal yaşamdaki gereksinimlerden yola çıkılarak, kültürel ve sanatsal alandaki eksikliklerin doldurulması, çevre bilinci ve ekolojik duyarlılık konusunda toplumsal bilinç yaratılması, doğadaki en kutsal değerlerin "yaşam

hakkı" olduğu bilinci ile "yaşamın savunulması" temelinde belirlenmiş hedefler doğrultusunda sürdürüldüğü açıklandı.

Çeşitli şairlerin şiirlerinden derlenen minik bir şiir dinletisi-

nin ardından geceki etkinlik, yine YAŞAMDER Müzik Korosu'nun sunduğu birbirinden güzel türkülerden derlenmiş müzik dinletisi ile sona erdi.

Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinden Bir Kesit

İpek Aydın

Kavel Direnişi (1963)

Kapitalist sistemde işçi sınıfı, ekonomik ve siyasal mücadelesinden toplumsal devrimlere kadar bütün değişim ve dönüşümlerin temel gücüdür. Bu nedenle işçi sınıfı tarihini iyi öğrenmek gereklidir. Son yıllarda, Tekel ve Metal işçilerinin grevleriyle birlikte, Türkiye işçi sınıfının siyasal ve toplumsal yaşamımızda belirleyici rol oynama potansiyeli artmıştır. 15-16 Haziran direnişinin 47. yılında, günümüze ışık tutmaları bakımından, 1960 sonrası Kavel ile başlayıp, Paşabahçe grevi, Tekel ve yakın tarihimizdeki Metal işçilerinin greviyle devam eden hak arama mücadelele-

Fabrikanın karını arttırmak için işçilere 1957'den beri fazla mesai bedeli olarak verilmekte olan ikramiyelerin kesilmesine karar verildi. Bunun üzerine işçiler seçtikleri 3 temsilciyi ve Maden-İş Sendikası Şişli Şube başkanını patronla görüşmek üzere gönderdiler. Patronun tepkisi bu temsilcileri işten çıkarmak oldu. Ardından işçilere sendikadan ayrılmaları için baskı yapılmaya başlandı. İşçiler işten çıkarmaları ve baskıları protesto etmek için 28 Ocak 1963'de 5 günlük oturma eylemi başlattılar. İşveren "iş yerindeki asayiş bozdukları" gerekçesiyle 10 işçiyi daha işten çıkardı ve lokavt ilan etti. Bunun üzerine işçiler 4 Şubat'ta

oturma eylemini fabrika önün-

dı. Ancak Maden-İş'in bağlı olduğu Türk-İş Konfederasyonu'ndan ses çıkmıyor, grev yok sayılıyor. Türk-İş'in 23 sendika başkanı ve 45 yöneticisi bu durumu protesto ederek Türk-İş'ten ayrıldıklarını açıkladılar.

2 Mart'ta işveren kablo yüklü kamyonları fabrika dışına çıkarmak istedi. Bu eylem direnişçilerin eşlerinin kurdukları barikatla engellenmeye çalışıldı. Ancak polis kadınlara saldırdı, birçoğunu yaraladı ve barikatları dağıttı. Bu olaylar üzerine hükümet duruma el koymak zorunda kaldı. 3 Mart 1963'te Türk-İş ile Türkiye İşverenler Sendikası arasında bir anlaşma imzalandı ve işçiler işbaşı yaptılar. Bu anlaşmaya göre işçilerin ikramiyeleri eskisi gibi

ve 24 Temmuz 1963'te yürürlüğe giren 275 sayılı yasada yer alan ve yasadaki önce yapılan grev nedeniyle haklarında soruşturma yapılan işçilerin davalarının düşmesine ilişkin madde, Kavel maddesi olarak bilinir.

Kavel grevi, işçilere haklarını kazanmak için direnmeyi, dayanışmayı öğretmiş; hem kazanmanın, hem de yasaları değiştirmenin mümkün olduğunu gözler önüne sermiş, bu yönüyle de işçi sınıfı tarihinde haklı bir yer edinmiştir.

Ayrıca bu direniş sürecinde etkisiz kalan Türk-İş bünyesindeki bazı sendikaların ayrılarak DİSK'in kuruluşunda yer almalarına neden olan kopuş sürecinin başlamasında da etkili olmuştur.

Paşabahçe Grevi (1966)

1935'te Türkiye İş Bankası bünyesinde faaliyete geçen Paşabahçe-Şişe Cam Fabrikası, 1962'de bir İngiliz firması ile anlaşarak Taylorist üretim modeline geçti. Bu üretim biçimi Amerikalı makine mühendisi F.W.Taylor tarafından geliştirilmiştir. Bu modelin temel fikri, üretimin niceliğini arttırmak ve niteliğini geliştirmek için el emeğinin yerini makinelerin almasına dayanmaktadır. 1912 yılından itibaren ABD'de Ford fabrikalarında uygulanmaya başlanmış ve Amerikan işçi sınıfının haklı tepkisiyle karşılaşmıştı çünkü sistem işçilerin değil patronların çıkarlarına hizmet ediyordu. 1964'te bu sistemin uygulamaya konmasıyla birlikte, Paşabahçe'de üretim yüzde 46,9 artarken, ücretler yüzde 15,9 gerilemiştir. Zaten önceden de emeğin karşılığını vermekten çok uzak olan ücretler, bu sistemle iyice gerilemiş oluyordu.

Fabrikada 1950'lerden beri örgütlü olan İstanbul Cam-İş Sendikası duruma seyirci kalmış, fabrikada çalışan bir grup Sanat Enstitülü işçi tarafından Eylül 1963'te kurulan Türkiye Seramik Şişe ve Cam Sanayii İşçileri Sendikası (sonradan Kristal-İş) dayanışma aidatı ödemeyi ve bu yolla yürürlükte olan kötü sözleşmeden yararlanmayı reddetmişti. İşverenin, sendikanın toplu sözleşme yetkisini tanımaması üye-

rini anımsamakta yarar var.

1961 Anayasası'nın 46. maddesinde çalışanlara ve işçilere izin almaksızın sendika kurma, bunlara üye olma ve üyelikten ayrılma hakkı verilmiş; 47. maddesinde ise işçilerin toplu sözleşme ve grev hakkına sahip oldukları belirtilmişti. Bu maddelere göre devlet bu hakların kullanımını düzenleyen kanunları çıkaracaktı. Ancak kanunlar çıkarılmadığı için bu haklar kağıt üstünde kaldı.

Kavel fabrikası Emin Aktar, Vehbi Koç ve Eli Burla'nın ortaklığında 1954 yılında kurulmuştu.

de kurdukları çadırlarda direnişe dönüştürdüler. O tarihte grev ve lokavt ile ilgili düzenleme olmadığından her iki tarafın eylemi de kanunsuzdu ancak Sarıyer Savcılığı patronun tutumunun lokavt sayılamayacağını ilan ederek tavrını işverenden yana koydu. Bu tarihten sonra Kavel direnişi tüm emekçiler tarafından desteklenen bir grev haline geldi. Vehbi Koç'a ait General Electric fabrikası işçileri dayanışma için aralarında para topluyor, yine bir Koç kuruluşu olan Demir Döküm işçileri sakal bırakma eylemi yapıyorlar-

ödenmeye devam edilecekti. Ayrıca grev başlamadan önce işten atılan 4 işçi hariç, diğer 10 işçi geri alınacak, işe alınmayanlara ise kıdem tazminatları ödenecekti.

Grev ve toplu sözleşme yasalarının henüz çıkmadığı ve grevin yasak olduğu bir dönemde yapılan bu direniş, Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktasıdır. Eylemin grev hakkının verilmesini zorlayıcı niteliği, çalışma yaşamını düzenleyen yeni yasaların çıkarılmasında öncülük etmiştir. 15 Temmuz 1963'te kabul edilen

rine Kristal-İş'in çağrısıyla 31 Ocak 1966'da 2200 Paşabahçe işçisi greve çıktı. 26 Şubat'ta grevci işçiler, eşleri ve çocuklarıyla beraber vapurlarla Karaköy'e geçip oradan Taksim'e yürüdüler. Bu olay işçilerin ilk kez böyle yığinsal biçimde kent merkezine girmeleri anlamına geliyordu ve büyük bir heyecan dalgasına neden oldu.

Buna karşılık fabrika yönetimi Kristal-İş aleyhine dava açtı fakat dava reddedilince grev yassallaşmış oldu. Grevin 65. Gününde Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve Tez Büro-İş sendikaları Paşabahçe Grevini Destekleme Komitesi'ni kurdular. İşçiler tam 85 gün boyunca hem patronlara, hem Türk-İş'in grev kırılcılığına karşı direndiler. Bu dönemde işçiler dağlardan labada, ebegümeci toplayarak, balık tutarak karınlarını doyururken, Migros işçileri grevcilere erzak, Hal İşçileri Sendikası 10 ton meyve yardımı yapmıştı. Dayanışma komitesinin halka yaptığı çağrı sonucu, İş Bankası'ndan milyonlarca liralık mevduat kaybı oldu. Yurt çapında Paşabahçe ürünleri boykot edildi. Ve nihayet, 19 Nisan 1966 günü, Bakanlar Kurulu "halkın sağlığını tehlikeye düşürdüğü" gerekçesiyle grevi bir ay erteledi. 23 Nisan günü, grevdeki işçilerden büyük bir bölümü işbaşı yapınca grev sona ermiş oldu.

Türk-İş yönetimi yine işveren yanlısı bir tutumla, greve destek veren sendikalara 15 ile 3 ay arasında ihraç cezaları verdi. Kavel ve Paşabahçe grevlerindeki bu işveren yanlısı tutum, DİSK'in kurulmasının en önemli nedenle-

rinden biri olacaktır. 1963'te Maden-İş Sendikası'nın Kavel'de başlatmış olduğu direnişin yürütülmesinde aktif rol oynayan Kemal Türkler, 13 Şubat 1967'de DİSK'in kurucularından biri olmuş ve 1977'de yapılan 6. Genel Kurula kadar genel başkanlığını yapmıştır.

(1970)

15- 16 Haziran Başkaldırısı

Paşabahçe grevinden sonra Singer, Sungurlar, Gamak, Haymak ve Demir-Döküm gibi büyük fabrikalarda süren bir grev dalgası başlamış ve 1970 yılına gelinmişti. Bu yılda DİSK'e işçi akışını önlemek üzere iktidardaki Adalet Partisi ile ana muhalefet partisi CHP anlaştılar.

"Güçlü sendikacılık yaratılması" iddiasıyla gündeme gelen değişikliğin asıl amacı sendikal örgütlenmenin ve grev hakkının kısıtlanmasıydı. Tasarı, 274 sayısı Sendikalar Kanununa şu değişiklikleri getiriyordu::

1) Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki toplam işçi sayısının üçte birini üye kaydetmiş olması gerekir.

2) İşçi federasyonlarının faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki toplam işçi sayısının üçte birini üye kaydetmiş olması gerekir.

3) İşçi konfederasyonu kurulabilmesi için daha önce sözü edilen sendika ve federasyonların üçte birini, sendikalı işçilerin üçte birini üye yapması gerekir.

4) Sendika üyeliğinden ayrılabilmek için tek tek noter karşısına çıkmak gerekir.

Sendika kurmak için en az üç

yıl işyerinde çalışmak gerekir.

5) Uluslararası işçi kuruluşlarına ancak en fazla işçiyi barındıran konfederasyon üye olabilir.

Bu maddelerin hepsi DİSK'te örgütlü karşılığını bulan mücadeleci anlayışı kırmak ve sendikal harekete Türk-İş diktasını yeniden getirmek için konulmuşlardı. Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün "Çok yakında DİSK'in çanına ot tıkayacağız" açıklaması bunun net ifadesi oldu.

DİSK'in tepkisi sert oldu. 15 Haziran günü DİSK bünyesindeki Maden-İş, Lastik-İş ve Kimya-İş'e bağlı işçiler İstanbul'un sanayi mahallelerine doğru yürüyüşe geçtiler.

Anadolu Yakası'nda Ankara Asfaltı üzerinde bulunan fabrikaların işçileri, Kartal'a doğru yürüyüşe geçti. Eylemlere Avrupa yakasındaki işçiler de katıldı. Eyüp bölgesindeki işçiler Topkapı'ya yürüdü. Bakırköy'deki fabrikalarda çalışanlar Londra Asfaltı'nı trafiğe kapattı. Levent bölgesindekiler de Şişli-Taksim yönüne yürüdüler. İşçiler, Başbakan Süleyman Demirel'in kardeşi Şevket Demirel'in ortağı olduğu Haymak fabrikasını işgal edince Kartal Maltepe'deki 2. Zırhlı Tuğay'a ait birlikler fabrikayı kuşattı. Tuzla-Çayırova fabrikalarından çıkan işçiler de yolu keserek Gebze'ye doğru yürüyüşe geçti. İzmit bölgesindeki işçiler de iki koldan İzmit'e yürüdü.

Anadolu yakasındaki yürüyüş kolunun başını Singer, Haymak, Otosan, Devlet Malzeme Ofisi işçileri çekiyordu. Avrupa yakasında ise Derby Lastik, Emayetaş, Demir-Döküm, Sungurlar,

Elektro-Metal, Profilo, Auer ve Grundig işçileri öncülük ediyordu. O gün Bakanlar Kurulu acilen toplandı, Kocaeli ve İstanbul'da 60 günlük sıkıyönetim ilan etti. Ancak işçilerin eylemi 16 Haziran günü de devam etti. Eyüp, Gaziosmanpaşa, Zeytinburnu'ndan gelen kollar birleşip Aksaray üstünden Sultanahmet'e, oradan Cağaloğlu'na ve Eminönü'ne ulaşınca Valilik Haliç üzerindeki iki köprüyü de açtırdı. Kağıthane, Gültepe'den gelen kol, Levent yönünden Taksim'e doğru yürüyordu. Gebze ve Kartal yönünden gelen işçiler ise Bağdat Caddesi yoluyla Kadıköy'e kadar gelmişlerdi. Topkapı, Gebze-Kartal ve Kağıthane-Levent bölgelerinde yürüyüş kollarının kolayca oluşmasının nedeni bu bölgelerdeki işyerlerinin ana arterlere yakın olmasıydı. Nitekim şehrin bir başka önemli sanayi bölgesi olan Beykoz-Paşabahçe hattından katılım mümkün olmamıştı.

16 Haziran'da Gebze, İzmit, İzmir ve Ankara'da da kitlesel eylemler yapıldı. Ne yazık ki, Kadıköy'de göstericilerle polis arasında çatışma çıktı, iki işçi, bir polis ve bir esnaf hayatını kaybetti. Ayrıca başka yerlerde de üç işçi öldü. Sivillerin emniyet güçlerinin silahlarından çıkan kurşunlarla öldüğü otopsi raporlarında ortaya çıktı. 21 DİSK yöneticisi gözaltına alınırken, 5 binin üzerinde işçi önderi işten atıldı. Yasa değişikliğine direnen pek çok fabrikanın işçisi üretimi durdurma eylemine devam etti. Bu nedenle bazı sanayi bölgeleri askeri birlikler tarafından denetim altına alındı.

Bu büyük direnişin ardından Mecliste kabul edilen tasarı 16 Haziran'da Cumhuriyet Senatosu'nda gündeme geldi. Tasarı yapılan değişikliklerle Cumhurbaşkanı'na gönderildi. Tepkilere karşın Cumhurbaşkanı yasayı 6 Ağustos'ta onayladı. Bunun üzerine TİP ve direniş üzerine tavır değiştiren CHP Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulundu. Mahkeme 8-9 Şubat 1971 tarihinde aldığı kararla yasayı iptal etti. Sendikal yasalardaki değişiklikler ancak 1980 darbesiyle yaşama geçirilebildi.

Tekel Grev ve Direnişi (2009)

1963'ten 12 Eylül 1980 darbesi-

ne kadar geçen 17 yıl içinde tam 4.794 işçi eylemi yapıldı. Patronlar elbette buna razı olamazdı. Nitekim 12 Eylül'den sonra sendikaların faaliyetleri durdurulurken, Türk-İş dışında kalan konfederasyonlara ve onlara bağlı sendikalara ait taşınır ve taşınmaz mallar kayyumlara teslim edildi. Sendika yöneticileri mahkemelerde yargılandılar ve ağır cezalara çarptırıldılar. Böylece tekrar başa dönüldü. O tarihten sonra da çeşitli grevler ve direnişler oldu ancak hiçbirisi 2010 yılındaki Te-

de ve belirtilen ücret ve adet sınırları içinde sözleşme ile çalıştırılan ve işçi sayılmayan kimselerdir.” Bu maddeyle işçiler, iş güvenliği ve özlük haklarını kaybetmekle kalmayacak, mutlak bir yoksullaşmaya mahkum olacaktı.

İşçiler ortalama 1300 lira dolayında net ücret alırken, 4-C statüsüne geçtiklerinde öğrenim durumlarına göre yüzde 30 ile 50 arasında değişen bir gerileme ortaya çıkıyordu.

Bunlara ek olarak işçiler ka-

görmezden gelmeyi sürdürüyordu. Bunun üzerine işçiler Türk-İş merkezini işgal ettiler. İşçilerden 100'ü Türk-İş Genel Merkezinin girişindeki salonda alınlarında ve ağızlarında siyah bantla, üzerlerinde beyaz kefenle açlık grevine başladı. Bu noktadan sonra Türk-İş Tekel direnişini görmezden gelemedi ama direnişin başına da geçmedi. Hükümeti yatıştırmaya yönelip, arabuluculuğa soyundu.

Hükümetin tehditleri devam etti. 4-C maddesinden yararlanma-

destek vermek amacıyla 4 Şubat 2010 günü bir gün iş durdurma kararı verdiler. Memur-Sen, 4 Şubat 2010 günü sabahı yaptığı açıklamayla bu eylemden vazgeçti. Ankara Valiliği, yaptığı açıklamada, bu eylemin yasadışı olduğunu ileri sürdü ve eyleme katılanlar hakkında soruşturma açılacağını açıkladı. 4 Şubat Genel Grevi, tabandaki işçilerin inisiyatif aldıkları yerlerde önemli bir katılımı gerçekleştirirken, çoğu sendikanın eyleme katılmadığı görüldü. Bazı sendika ve konfederasyonlar da sadece konuştular ama genel greve hiçbir katkıları olmadı.,

4 Şubat 2010 günü Resmi Gazete'de yayımlanan yeni karar ile 4-C'de önemli değişiklikler yapıldı. Bu kapsamdaki işçilerin ücretlerine öğrenim durumlarına göre artış yapıldı. Kıdem gibi iş sonu tazminatı, ücretli izin hakkı, 30 günlük hastalık izni, doğum ve süt izni gibi haklar verildi. Hükümetin bu konuda geri adım atması, kararlı mücadelenin nasıl sonuç alınmasını sağladığını göstermesi açısından çok önemlidir. Tekel işçilerinin bu kararlı eylemi olmasaydı, 4-C kapsamında istihdam edilenlerin çalışma koşullarının önemli ölçüde düzeltilmesi mümkün olamayacaktı. Ancak bu iyileştirmelere karşın, 4-C statüsünde istihdam edilen geçici personelin hak ve özgürlükleri, memur ve işçi statüsünde istihdam edilenlerle kıyaslandığında çok geridir.

Direnişin 77. Gününde Danıştay 4-C'ye geçmek için verilen 30 günlük süreyi hukuka aykırı bularak yürütmeyi durdurma kararı aldı. Aslında bu karar, işçilerin 4-C'ye geçirilmelerini değil, geçirilme için süre verilmesini iptal ediyordu. Buna rağmen, sendika eyleme 15-20 gün ara verme kararı aldı ve 1 Nisan'da tekrar Ankara'da buluşma sözü verdi. Bunun üzerine kimi tepkilere rağmen, direnişin sembolü olan çadırlar söküldü ve eylem fiilen 2 Mart 2010 günü sona erdi.

Yeni Bir Başkaldırı Dönemi: Metal Grevleri

2015 Mayıs ve Haziran aylarında Türkiye otomotiv sektöründe on binlerce işçinin katıldığı yoğun bir denetimsiz grev, direniş ve protesto dalgası yaşandı. Renault, Tofaş (Fiat) ve Ford fab-

kel direnişi gibi ses çıkarmadı.

2008 yılında Tekel'in bütün fabrikalarının özelleştirilmesi süreci başladı ve yapılan ihale sonucu 6 sigara fabrikası (Samsun, Bitlis, Tokat, Malatya, Adana, Maltepe) British American Tobacco şirketine toplam 1 milyar 720 milyon dolara satıldı. Fabrikalar satılırken TEKEL'in 57 kente dağılan 100 dolayında Yaprak Tütün İşletme Müdürlükleri özelleştirme sürecinin dışında tutuldu ve hepsinin kapatılmasına karar verildi. Bu tesislerde 8 bin 500 dolayında işçi çalışıyordu. Kapatma ile atıl duruma gelen bu tesislerdeki işçilerin durumu ne olacaktı?

Hükümetin bulduğu formül, 1 Şubat 2010 tarihi itibarıyla işçilerin tümünün işçi statüsünden çıkartılarak 657 sayılı yasa çerçevesinde 4-C statüsüne geçirilmesi oldu. Yasanın bu maddesi şöyleydi: “Geçici personel: Bir yıldan az süreli veya mevsimlik hizmet olduğuna Devlet Personel Başkanlığı ve Maliye Bakanlığının görüşlerine dayanılarak Bakanlar Kurulunca karar verilen görevler-

zanılmış sendikal hakları ile bu çerçevede sahip oldukları sosyal güvence ve kazanımların önemli bir bölümünü de kaybedeceklerdi. 4-C, özlük hakları bakımından devletteki en geri statüydü. Örneğin, sadece 10 ay çalışılıyor ve bu aylar için ücret alınıyordu. Yıllık ücretli izinler kalkıyordu. Kadın işçiler için ise en çarpıcı hak kayıplarından birisi “süt emzirme izni”nin kalkacak olmasıydı.

Binlerce Tekel işçisi özlük hakları için önce şehirlerde toplanıp seslerini duyurmaya çalıştı. Sonra 12 bin işçi Ankara'ya geldi. Eylemleri günlerce sürdü. Tekel işçileri başkentin en işlek meydan ve sokaklarını direnişlerinin alanı haline getirdiler. Çadırlar kurdular ve “oturma” eylemlerine başladılar. Zaman zaman polisle çatıştılar, biber gazlı müdahalelere maruz kaldılar. Başlangıçta sendikaları bile böyle kararlı bir tutum ve direniş beklemezken, işçiler birlik ve mücadele güçlerini her yerde hissettirdiler. Böylece Tek Gıda-İş'de işçileriyle birlikte davrandı ve onların kararlılığını arttırıcı tutumlar geliştirdi. Durum böyleyken Türk-İş eylemleri

bilmek takvime bağlanmıştı ve işçilerin 30 günlük zamanları vardı. Hükümet, işten çıkarılan işçilerin tazminatlarını banka hesaplarına yatırdı ve işçileri yokluk ve yoksulluklarıyla terbiye edip yatıştırmaya, direnişi bu yolla kırmaya yöneldi. Çok küçük bir azınlık dışında işçiler, hesaplarına yatırılan paraları çekmediler.

Hükümet işçilere Şubat sonuna kadar 4-C'ye geçmeleri için süre vermişti. Bu tarihten sonra işçiler artık 4-C'den yararlanamayacaklar ve sokağa atılmış olacaktı.

Türk-İş, DiSK, Hak-İş, KESK, Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanları işçilerin sürekli baskısıyla, tabandan dayatılan genel grevi karar altına almaktan kaçınmadılar ve 50 günü aşkın süredir direnişte bulunan Tekel işçilerine destek vermek amacıyla 4 Şubat 2010 günü böyle bir eylem için çağrı yaptılar.

Türk-İş, DiSK, Hak-İş, KESK, Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanları, Ankara'da 50 günü aşkın süredir direnişte bulunan Tekel işçilerine

rikaları başta olmak üzere otomotiv sektörünün dev şirketlerini ve önde gelen tedarikçilerini etkileyen bu grev ve direnişler Türkiye işçi sınıfı tarihinde örneğine az rastlanan endüstriyel eylemlerdir.

yüzde 30 daha düşüktür. Metal sektöründen daha düşük ücretler sadece gıda, tekstil ve toprak sektöründe görülmektedir. Diğer tüm sektörler metal sektörünün üzerindedir. İşçilerin yüzde 45'e

leşmesi öncesi ve sonrası üyelerinin görüşlerine başvurulmaması nedeniyle işçilerin Türk Metal ile bağları iyice zayıfladı. Aslında bu sorunlar Türkiye sendikal hareketinde sadece Türk Metal'e

di. Renault'da işçilerin temel talepleri kabul edildi ve direniş nedeniyle kimse işten çıkarılmadı. Koç grubu fabrikalarında ise işçilerin kazanımları daha sınırlı oldu ve aksi yönde söz verilmesine karşın çok sayıda işçi işten atıldı. İşçilerin deneyimsizliği ve farklı fabrikalar arasında eşgüdüm ve dayanışmanın sağlanamaması nedeniyle her fabrika kendi başının çaresine baktı. Direnişin asıl muhatabı ve kaybedeni ise Türk Metal Sendikası ve orada cisimleşen otoriter ve sarı sendikacılık oldu.

Önümüzdeki aylarda Kamu'da çalışan 200 bine yakın işçinin 2017-2018 yılı maaş zamları için toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başlayacağını da anımsatıp, işçi sınıfına selam olsun diyelim ve onları Kavel işçilerinin sloganı ile selamlayalım:

“Gücümüz Birliğimizden Gelir!”

Kaynaklar:

1) Ayşe Hür, “Kavel, Paşabahçe ve 15-16 Haziran Direnişleri”, 29 Haziran 2014, Radikal gazetesi.

2) Büyük İşçi Direnişi:15-16 Haziran, <https://www.evrensel.net/haber/115298/buyuk-isci-direnisi-15-16-haziran>.

3) Tekel Direnişinin Işığında Gelenekselden Yeniye İşçi Sınıfı Hareketi, NotaBene Yayınları,2010.

4) Çelik, A. (Ekim, 2015), “Metal İşçilerinin 2015 Direniş ve Grev Dalgası Üstüne Bir Değerlendirme” Cilt IV, Sayı 10, s.21-37, Türkiye Politika ve Araştırma Merkezi (Research Turkey), Londra: Research Turkey (<http://researchturkey.org/?p=9830&lang=tr>)

Grev ve direniş dalgasının temel nedeni sektördeki ücret düşüklüğü ve dengesizliği idi. Ancak bu grev ve direnişler sadece işverene karşı değil aynı zamanda bu işyerlerinde örgütlü olan Türk Metal Sendikası'na karşı yapıldı. Sendikaya yönelik tepki bu eylemlerin bir diğer temel nedeniydi.

Metal sektöründe üç büyük işçi sendikası faaliyet yürütmektedir. Bu üç sendika sırasıyla Türk-İş üyesi Türk Metal Sendikası, DİSK üyesi Birleşik Metal-İş Sendikası ve Hak-İş üyesi Çelik-İş Sendikasıdır. Metal sektöründeki en büyük sendika Türk Metal'dir. 2015 Temmuz istatistiklerine göre Türk Metal 166 bin, Çelik-İş 32 bin ve Birleşik Metal 31 bin üyeye sahiptir. Ancak bu üye sayılarının brüt olduğunun ve toplu sözleşmeden yararlanan işçi sayısının (fiili sendika üyeliğinin) yüzde 25-30 daha düşük olduğunun altını çizmek lazım.

Metal sektöründeki direniş dalgasının temel nedeni ücretlerin düşüklüğü olmuştur. Bu sektördeki toplu iş sözleşmeleri kapsamındaki işçilerin saat ücretleri diğer sektörlerle göre oldukça düşüktür. MESS (Madeni Eşya İşverenleri Sendikası) üyesi şirketlerde çalışan işçilerin ücretleri diğer 16 işveren sendikası içinde 13. sırada yer almaktadır. MESS üyesi işyerlerindeki ücretler cam, petro-kimya, ilaç- kimya ve kağıt gibi sektörlerle göre yaklaşık

yakınının beş yıldan az kıdeme sahip olduğu ve yeni işçilerin ücretlerinin daha da düşük olduğu dikkate alınırsa direnişi oluşturan öğeler daha iyi anlaşılabilir.

Direnişin bir diğer önemli nedeni Türk Metal Sendikasında cisimleşen otoriter, hantal, bürokratik, tepeden inmeceli ve işveren güdümlü sendikal zihniyete karşı birikmiş öfkedir. Otoriter, merkezî ve sendikal demokrasiden yoksun yaklaşımı ile bilinen Türk Metal, işverenlerle işbirliğinin vermiş olduğu rehavetle üyeleri ile bağlarını iyice zayıflatarak tipik bir sendika oligarşisine dönüştü. Temsilci seçimlerinin yapılmaması, delege seçimlerinin göstermelik oluşu, toplu iş söz-

özgü değil. Ancak Türk Metal bu zihniyetin en tipik ve sivri örneği olarak öne çıktı.

Metal fabrikalarındaki direnişler birbirlerinden bağımsız ancak birbirlerinden etkilenecek şekilde yayıldı. Direnişin tamamen kendiliğinden geliştiğinin ve sendikal veya siyasal bir yönlendirmeden uzak olduğunun altını çizmek gerek. Ancak otomotiv sektöründeki birbiriyle bağlantılı ve büyük ölçekli fabrikalar direnişin hızla yaygınlaşmasında önemli rol oynadı. Direniş ağırlıklı olarak Koç grubunda yaşandı. Koç ve MESS direnişi kırmak için ciddi çaba harcadı ve Türk Metal Sendikası'ndan vazgeçmedi. İşçilerin kazanımları şirketlere göre farklılıklar göster-

Savaş ve Petrol Rezervleri: ABD-Suudi Ortaklığı

Geniş petrol rezervleriyle zengin Suudi Arabistan; Amerika'nın emperyal gündemiyle ortaklık kurarak Suriye, Yemen ve kendi halkı üzerinde terör savaşı başlattı. Krallığın korkunç insan hakları kaydı, Amerika, İngiltere ve diğer AB ülkelerini onunla ile yakın ilişkilerini geliştirmekten caydırmıyor.

Trump'ın ziyareti Suudi servetiyle paraya tahvil edildi, 110 milyar dolarlık bir silah anlaşması yapıldı ve ABD, Riyad'a önümüzdeki on yılda 350 milyar dolarlık silah tedarik etmek için bir mutabakat anlaşması imzaladı.

Bu silahlar, ABD'ninkine benzer bir gündemle, bölgesel savaşlar ve ülke içerisinde baskı, ve insanlığa karşı savaş için kullanılacak. (...)

Uzun süredir devam eden ABD / Suudi ekonomik, politik ve -- her iki ülkenin de desteklediği terörizmle mücadele bahanesiyle -- askeri ortaklığın devam etmesi teyid edildi.

Yukarıdakilerin hepsi, Trump'un neden ilk dış ziyaretini onlarca ABD şirketinin yetkililerinin eşliğinde Suudi Arabistan'ı, edip düzinelerce Suudi şirketiyle anlaşmalar yaptığını açıklıyor. (...)

Tillerson "yeni girişimlerin Suriye'deki (ve) Yemen'de İran'dan kaynaklanan bölgesel tehditleri caydırmaya yönelik ortak çabaları güçlendireceğini" vurguladı ... "Aslında, İran'dan kaynaklanan herhangi bir tehdit mevcut değil!!!!!! (...)

Suudi Arabistan, korkunç sivil

ve insan hakları ihlallerinden sorumlu bir sülale diktatörlüğüdür.

Despot, kanunsuz ve acımasız monarşik yönetim, polis devleti terörüyle dayatılmaktadır. (...)

Washington, sayısız despotik rejimle, emperyal kanunsuzluğa

ortak olan, savaştan kâr sağlayanları muazzam ölçüde zenginleştiren yakın ilişkilere sahiptir; çatışmalar ne kadar çok şiddetli olursa, imzalanan silah satışı anlaşmaları da o kadar kazançlı olmaktadır.

Stephen Lendman

Almanya, Komutası altında Avrupa Ordusu Oluşturuyor

Avrupa Ordusunun kurulacağı yolundaki haberler medyada yer alıyor. .

"...Ancak bu yıl Almanya ve AB'nin iki müttefiki olan Çek Cumhuriyeti ve Romanya, dağınık siyasetten uzak bir şekilde AB ordusuna benzeyen bir yapıyla ilgili radikal bir adım attılar: Silahlı kuvvetlerinin entegrasyonunu ilan ettiler.

Romanya ordusunun tamamı Bundeswehr'e katılmayacak; aynı şekilde Çek silahlı kuvvetleri de Alman ordusunun bir alt bölümü haline gelmeyecek. Ancak önümüzdeki aylarda her ülke bir tugayını Alman silahlı kuvvetlerine dahil edecek. Daha önce de iki Hollandalı tugay bu şekilde Alman ordusunun parçası olmuşlardı. Bunu yaparken, bir tanesi Bundeswehr'ın Hızlı Müdahale Güçleri Birliğine, diğeri Bundeswehr'ın 1. Zırhlı Birliğine entegre edilmiş olan izlerini takip edecekler. Münih Bundeswehr Üniversitesi'nden uluslararası politika profesörü Carlo Masala'ya göre, "Alman hükümeti, Avrupa'daki askeri entegrasyona devam etmeye istekli olduğunu gösteriyor - kıtadaki diğer insanlar henüz yoksa bile.

Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncke, sık sık Avrupa Ordusu fikrini gündeme getirmekteydi ancak bu önerileri ya küçümseyen ya da sessizlikle geçiştiriliyordu. Bu fikrin Avrupa'daki en büyük muhalifi İngil-

tere'nin AB'den ayrılmasına rağmen henüz bu konuda radikal bir söylem değişimi yaşanmış değil. Diğer ülkeler arasında da böyle bir gücün tam olarak neye benzeyeceğine ve ulusal silahlı kuvvetlerin hangi kapasitelerinden vazgeçebileceğine ilişkin olarak bir fikir birliği yok. Bu konudaki gelişmeler yavaş ilerliyor. Bu Mart ayında Avrupa Birliği, yalnızca Somali, Mali ve Orta Afrika Cumhuriyeti'ndeki misyonların eğitiminden sorumlu ve yetersiz 30 kişilik bir personele sahip ortak bir askeri karargah kurdu. Aralarında Baltık devletleri ve İsveç ve Finlandiya gibi birkaç İskandinav ülkesi ile Hollanda ve Britanya Joint Expedition Force tarafından kurulan küçük bir 2,400 kişilik askeri tepki kuvveti olan Nordic Battle Group gibi çok uluslu kavramlar tasarlandı.

Ancak, Almanya, düşük profilli ve iddiasız bir Çerçeve Ülkeler Konsepti etiketi altında esas olarak Avrupa mini ordularının Bundeswehr liderliğinde bir ağ oluşturmaya çalışıyor. Uzun süredir ihmal ettiği ordusunda kara kuvvetlerini bu yolla hızla güçlendirmek istiyor. ABD başta olmak üzere, bütün irili ufaklı müttefikleri, Almanya'nın dünyada daha etkili bir askeri rol oynaması için baskı yapmaları nedeniyle, bu şekilde Nato içindeki siyasi ve askeri etkinliğini de arttırmayı düşünüyor.

Almanya liderliğindeki mini

ordular, Ortak güvenlik konusunda Avrupa'nın en gerçekçi ve ciddi seçeneği olabilir.

Almanya, son zamanlarda askeri harcamalarını artırmasına rağmen, geçtiğimiz yıllarda, bütçeden orduya ayrılan payın azalmasıyla hala askeri güç bakımından Fransa'nın ve Birleşik Krallığın gerisinde kalıyor

Almanya henüz askeri güçlerini birçoklarının umduğu ölçüde genişletme yönünde isteksiz olabilir - ancak 2013'ten beri sahip olduğu şey Çerçeve Ülkeler Konseptidir. Almanya'nın düşüncesi, birliklerinin kullanımı karşılığında kaynaklarını daha küçük ülkelerle paylaşmaktır.

Bu küçük ülkeler için bu girişim, Almanya'nın Avrupa güvenlik alanına daha fazla karışmasına ve Almanya'nın askeri genişleme politikalarına engel olmanın bir yoludur. Operasyonel olarak, bu çok uluslu birimler daha kolay konuşlandırılabilir çünkü kalıcıdırlar. (çok uluslu birimler şimdiye dek geçici olmuştur). Küçük ortaklar için önemli bir nokta da, askeri yapılarını güçlendirecek olmasıdır. Ve Almanya, entegre bir birim konuşlandırmaya karar verirse, bunu yalnızca küçük ortakların izniyle yapabilecektir.

Elbette, 1945 yılından bu yana, Almanya Bundeswehr'in yurtdışındaki askeri görevini yerine getirmesi konusunda olağanüstü isteksiz davranıyor. Nitekim, kü-

çük ortaklar ve potansiyel küçük ortaklar, Çerçeve Ülkeler düzenlemesinin Almanya'nın Avrupa güvenliği için daha fazla sorumluluk üstlenmesini sağlayacağını umuyor. Bugüne kadar, Almanya ve çokuluslu mini Avrupa gücü, tam teşekküllü bir Avrupa ordusundan çok uzak, küçük çaplı bir girişim olarak kaldı. Ancak büyük olasılıkla büyüyecektir. Almanya'nın ortakları, entegrasyonun pratik faydalarını övüyorlar: bu entegrasyon, Romanya ve Çek Cumhuriyeti için, birliklerinin Alman ordusu ile aynı seviyede eğitim alması anlamına geliyor; Hollanda için ise tank kapasitesini tekrar kazanması avantajı oluyor

Halihazırda büyük ölçüde Alman yapımı ekipman kullanan İskandinav ülkeleri, Bundeswehr'in sonraki entegrasyon turu için en iyi adaylar olacaktır.

Şu ana kadar, Çerçeve Ülkeler Konseptinin düşük profilli ve geçici yaklaşımı avantajlı çalışıyor; Avrupa'da pek az kişi, Hollandalı veya Romen birliklerinin Alman tümenleriyle bütünleşmelerine itiraz ettiler; birçokları henüz fark etmemiş olabilirler. Daha fazla ülkenin bu girişime katılmasının siyasi tepki yaratıp yaratmayacağı konusu ise pek açık değildir.

Politikanın dışında, Çerçeve Ülkeler Konsepti'nin gerçek sınavı, entegrasyon birliklerinin savaşta başarıları olacaktır.

İş Kazalarının Sorumlusu Kim?

Evden çıkan fabrikaya giden işçiler... Her gecen gün insanlar iş kazası geçirerek canından oluyor, ya da sakat kalıyorlar . Peki bunun sorumlusu kimler ?

Manisa Organize Sanayi bölgesinde otomotiv sektöründe çalışan bir işçiyim. Her sabah erkenden kalkıp servis durağına doğru yol alırız; işçiler güler yüzlerle birbirlerine günaydın der, selamlaşırlar. Hal hatır sormaya zaman kalmaz çünkü servisi kaçıramız. Hızlı adımlarla durağa doğru gitmek zorunda dikkatsiz ve uykulu gözlerle bu da büyük bir tehlike çünkü yürüdüğümüz yollar araçların geçtiği güzergahlardır.

Durağa geliriz, birlikte çalıştığımız ya da farklı iş kollarında çalışan işçi arkadaşlarımıza gü-

naydın deriz. Çok kısa bir konuşmalarımız olur. Aslında motive olmamızı sağlar bu tür sohbetler. Neyse servislerimiz arka arkaya gelerek birbirimize yarın görüşürüz ,dikkat edin , hayırlı işler , kolay gelsin gibi söylemlerimiz olur ve bu işçi sınıfının birlik ve beraberliğinin biraz da olsun benimsemesidir. İşçi sınıfı dayatmalara rağmen her sabah işbaşı yapmadan önce şunun farkına varıyor: ben tek değilim. Bir sınıfın varlığının her sabah yolda, durakta , kahvehane de farkında oluyor .

Turgutlu Organize Sanayi bölgesindeki çalıştığımız fabrikaya giderek iş başı yaparız. Ne için ? Her ayın sonunda maaşımızı alıp borçlarımızı ödemek için. Ne yazık ki bu parayı kazanmak için işçiler hızlı çalışmak zorunda ka-

lıyor çünkü seri üretim var; bu da en büyük iş kazası nedenlerinden dir . Seri üretim olduğundan dolayı tezgahta çalışan arkadaşlarımız işe girer girmez direk tezgahla ilgili bir eğitim almadan iş başı yapıyor. Sadece çalışmaya başladığı gün tezgah hakkında bilgilendirme oluyor. İşveren de bu kısa bilgilendirmenin yetmeyeceğinin farkında. Ne yazık ki kara dayalı seri üretim bunu dinlememekte ve bir ay dolmadan işçi arkadaşımız tezgaha kolunu kaptırarak iş kazası geçilmiş oluyor. Sermayenin sadece kendini düşündüğünün ve bir işçinin ne kadar önemsiz olduğunun çok açık bir örneğidir.

Dünyada her yıl ortalama 2.2 milyon kişi iş kazalarında ölüyor, 160 milyon kişi de meslek hastalığına yakalanıyor. Türkiye’de

ise yılda 240 bin iş kazası meydana geliyor. Sadece 2016 yılında 1.970 kişi iş kazaları sonucu öldü. 2013’te yürürlüğe giren İş Sağlığı ve Güvenliği (İSG) Kanunu’na rağmen iş kazalarında bir azalma olmadı.

İş güvenliği eğitimleri çalıştığımız fabrikada sadece 30 dakika çünkü tezgahlar, yani sermaye bir işçiden daha önemli.

O yüzden bu gün çıkmış olan yasalar hiç bir zaman işçi için olmadı; sadece göstermelik yasalar. Tek çıkış yolu örgütlenmek ve mücadele etmek. Bizi tanımayan yasalara boyun eğmiyoruz...

Yaşasın işçi sınıfı!

Ali Can

Güçlü Olan Burjuvazi Değil, İşçi Sınıfıdır.

*Ve elbette ki, sevgilim, elbet,
dolaşacaktır elini kolunu
sallaya sallaya,
dolaşacaktır en şanlı
elbisesiyle :
işçi tulumuyla
bu güzelim memlekette
hürriyet...*

Nazım Hikmet

Yaklaşık dört ay oldu. Düzenli her ay işçi toplantıları yapıyoruz. Geçmişte hep yaptığımız bir

yanlıştan geri döndük. Neydi bu yanlışlık ? Sadece 1 Mayıs’a 1 ay önceden çalışmasına başladık ve olumlu olumsuz sonuçlar elde ederdik ama bu bir çalışma olmuyordu. Bir sınıf çalışması için kolları sıvadık Manisa/Turgutlu sanayisi ve tarımıyla işçilerin yoğun olduğu bir bölge. Ülkenin bir çok yerinden göç gelen insanların yaşadığı bu alanda biz de işçi olarak fabrikalarda çalışmalarını başlattık . İlk önce işçileri her ay yapmakta olduğumuz işçi toplantılarına çağırdık. Sayımız her ge-

çen ay artıyor ve bu güç olmaya başlıyor . 1 Mayıs yaklaşırken İşbaşı gazetesi okuyarak işçi arkadaşlara 1 Mayıs çağrısında bulunduk. Her işçi bulunduğu fabrikada çalışma yürüttü. 1 Mayıs’ta Pazartesi günü çalışmıyoruz sloganı oluşturduk. Ne yazık ki bu gün sistem resmi tatilde oluşturduğu 1 Mayıs’ta gel çalış, %100 parayı vereceğim demekte. Yani kapitalizm senin emeğinin hakkını savunmanı istemiyor. Onu eleştirmeni istemiyor ve sana gel çalış diyor . Yani sermayenin gü-

cünü benimsetiyorlar . İşçi sınıfı korkmamalıdır. Bu gün sen varsan o sana bağlı; sen ona bağlı değilsin. Sen bir sınıfsın; kocaman bir işçi sınıfısın ve kapitalistler “Gün gelecek sessizliğimiz , bu gün bastırdığımız seslerden daha güçlü olacak .” Unutmayın ki biz her 1 Mayıs’ta işçi sınıfı alanlarda olacağız yılmadan pes etmeden Yaşasın 1 Mayıs demeye devam edeceğiz. Güçleniyoruz, baskılara rağmen geliyoruz...

Devrim Deniz

Manisa / Turgutlu’ da tuğla fabrikasında çalışan işçiler kamyonet kasasında işe gidiyorlar. Bu işçilerin içerisinde kadın işçiler de yer alıyor ve hiç bir şekilde güvenlikleri yok. İşçilerle yaptığımız konuşmada işçiler bu durumdan oldukça rahatsız. “İnsan değerinde sayılmıyoruz, hayvanların yüklendiği kamyonetle işe gidiyoruz ve her geçen gün korku içinde iş başı yapıyoruz” diyorlar . Patrona bu durumu her anlattıklarında “servis aracımız budur” diyerek geçiştiriyormuş . İşçiler de mecburiyetten kamyonet kasasında işe gidiyorlar maalesef. Bir çok yere şikayet ederek İşbaşı gazetesi olarak takipçisi olduk; ne yazık ki işçiler daha hala kamyonet kasasında işe götürülmeye devam ediyor .Görmezlikten geliniyor çünkü sermayenin yani kapitalistlerin gücü her türlü belli oluyor.Ve biz İşbaşı ga-

zetesini olarak işçilerle birlikte işin takibindeyiz

Söz ve Eylem
Mayıs-Haziran-Temmuz - 2017

6

Çıktı

Oku -Okut

☆ Referandum: Sonuçlar, Olanaklar

☆ Marksizm ve Sınıf Mücadelesi- III

☆ K.H 6. Konferans Belgeleri

☆ Propaganda ve Ajitasyon

☆ Devrim ve Parti

KOMÜNİST HAREKET

Karabağlar Belediyesinde İşçiler Kazandı

İzmir'de Karabağlar Belediyesi-si Spor Aş'ye bağlı Uğur Mumcu işletmesinde, Devrimci Turizm İşçileri Sendikası ile Belediye yetkilileri arasında sürdürülmekte olan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri greve saatler kala anlaşmayla sonuçlandı.

Sürecin en başından itibaren işçilerin talepleri üzerinden sürdürülen toplu pazarlık süreci, işverenin daha önce teklif etmiş olduğu zammı iki katına çıkartması ve sosyal haklarda da iyileşme sağlamış olması üzerine anlaşmayla sonuçlandı.

Toplu sözleşme görüşmeleri sürecinde işçilerin talebi taban ücretin yükseltilerek en az 2000 TL olması ve ücret ve sosyal haklar ile beraber toplam da 2300 TL olmasıydı. İşçilerin bu talebi şirketin borçları gerekçe gösterilerek kabul edilmemişti. Ancak işçiler, sakal bırakma ve işi yavaşlatma eylemleri yaparak bu durumu protesto etmişlerdi.

Toplu sözleşme görüşmeleri sonucunda işçiler, birinci yıl taban ücretlerine ilave 350 TL zam almış, ayrıca alınan sosyal haklar ile beraber taban ücret 2000 TL'yi aşmış, 2017 yılı Ekim ayı ile birlikte ücretler sosyal haklar ile birlikte 2300 TL seviyesine getirilmiştir. Total olarak alınan zam oranı yüzde 50 olmuştur.

İşbaşı gazetesi, İşçilerden Aynur Aydoğan, Mülkiye Samurcu, Kenan Karadağ ve Emin Levent ile bir röportaj yaptı.

İşbaşı: Sendikalı olmadan önce yaşadığınız zorluklar nelerdi, anlatabilir misiniz?

Aynur Aydoğan: Aşırı zorluklar yaşıyorduk. Yaşadığımız zorluklar o kadar fazlaydı ki hangisini sayacağımı bilmiyorum. Sendikalı olmadan önce hiç bir sosyal hakkımız verilmiyordu. Zam isteyeceğimiz zamanlarda bile işverenin yanına çekinerek gidiyorduk. Çünkü taleplerimizin gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Ancak sendikalı olduktan sonra-

dır ki rahat konuşabilir duruma geldik.

Mülkiye Samurcu: Çalışma saatlerimiz çok fazlaydı. Toplu iş sözleşmesi yaptığımızdan beri iş koşullarımız ve çalışma saatlerimiz düzene girdi. Daha önce 10 saat ve üzeri çalışırken, şimdi sekiz saate inmiş durumda.

Kenan Karadağ: Önceden sürekli olarak farklı işlere yönlendiriliyorduk. Sürekli yer değiştiriyorduk. Ayrıca ücretlerimiz çok düşüktü. Ben geçinemiyorum. En son bankadan kredi çekerek kredi kartları borçlarımızı kapat-tık. Elimize doğru dürüst bir şey kalmıyordu. Şimdi bu durumda yine az olmakla beraber, öncekin-den daha iyi olacaktır diye düşünüyorum

Emin Levent: Çok fazla çalışıp aşırı yoruluyorduk. Sendikaya üye olduğumuzdan beri sendika bizlere her türlü maddi manevi desteği sağladılar.

İşbaşı: Sendikalı olmanın ne gibi yararları oldu?

Aynur Aydoğan: Ben ve işçi arkadaşlar, sendikalı olmanın avantajlarını ve yararlarını çok net hissediyoruz. İşverenle sosyal haklarımız konusunda taleplerimizi sendika derli toplu olarak işverene iletmesi sonucu sadece zam talep eden bir kişi olmak yerine sosyal hakları olan bir çalışan konumuna geldik. Bu yüzden işçiler artık daha rahat çalışabili-

yor, Geleceğe daha umutla bakabiliyoruz.

Mülkiye Samurcu: Sosyal haklar ve ücret konusunda sırtımızı sendikaya dayadık ve olumlu gelişmeler yaşadık şu ana kadar. Bundan sonra da daha iyi olacağını umut ediyoruz.

Kenan Karadağ: İzinlerimiz düzene girdi. Yıllık izinlerimiz sendika vasıtası ile düzene girdi. Daha maaşlarımızı almadık, farkları göreceğiz. Daha da olumlu gelişmeler olacağını düşünüyoruz. Herkesin sendikalı olmasını tavsiye ederiz

Emin Levent: Pek çok faydası oldu, sosyal haklarımızı aldık, mutluyuz.

İşbaşı: Sendikalı olmadan önce yaşadığınız sağlık problemlerinde izin alabiliyor muydunuz?

Aynur Aydoğan: Sağlık problemlerimiz olduğunda önceden izin almamız gerçekten zordu. Hasta olduğumuzu kanıtlamak durumundaydık. Sanki kaytar-mak istiyormuşuz gibi değerlendiriliyor, ya da öyle bir izlenim veriliyordu.

Mülkiye Samurcu: Raporlarımız kabul edilmiyordu. Hastalandığımız zaman sanki işten kaçıyormuşuz gibi muamele görüyorduk. Umarım bundan sonra böyle durumlar olmaz.

Kenan Karadağ: Sendikalı olmadan önce izin alamıyorduk, alınca da rapor paraları maaşla-

rımızdan kesiliyorlardı. Sosyal haklar itibarıyla sendika bu nedenle çok önemli bir durum olmuştur.

Emin Levent: Sendikalı olmadan önce izin alamıyorduk, alınca da maaşlarımızdan kesilir diye hasta hasta işe geliyorduk.

İşbaşı: İşverenin sendikalı olmadan önceki ve şu anki tavrı arasında bir değişiklik var mı?

Aynur Aydoğan: Tabii ki, sendikalı olduktan sonra işverenin tavrında bir yumuşama var. Bizlere davranış biçimleri değişti.

Mülkiye Samurcu: Tabii ki de var.

Kenan Karadağ: Var. Önceden daha az ücret alırken, sendikalı olduktan sonra ücretler düzeldi, bizlere karşı tavırları değişti. Sosyal haklarımızı istediğimizde artık nispeten veriyorlar. Herhangi bir sorun olduğunda sendika temsilcileri devreye giriyor ve işverenle sorunlarımızı çözüyor.

Emin Levent: Tavırlarında biraz yumuşama var gibi. O da sendika temsilcilerinin sürekli arkamızda olmalarından dolayıdır.

İşbaşı: Buradan diğer sendikası, ya da güvencesiz çalışan işçilere vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Aynur Aydoğan: Her işçiyi sendikalı olmaya davet ediyoruz!

Mülkiye Samurcu: Sendika güvencedir, tabii ki de olsunlar.

Kenan Karadağ: Örgütlenmek özgürlüktür, herkese sendikalı olmalarını tavsiye ediyoruz!

Emin Levent: Her işçi sendikalı olmalı!

İşbaşı: Peki arkadaşlar hepini-ze teşekkür ederiz. 14 aylık zorlu bir sürece karşı direncinizden bir şey kaybetmeden aranızdaki birliği bozmadan bu günlere geldiniz hepinizi kutluyoruz.

İşçiler: Bizde sizlere baştan beri verdiğiniz destekler için teşekkür ediyoruz.